

לימוד היומי דקהילתנו

שולחן ערוך אבן העזר קכ"ב קנ"ג	שדות הרץ	משנה ברורה ח"ו	ליקוטי הלכות ה"ג	ליקוטי מוהר"א	יום להודיע	יום
ז, ה.	כג - כד	חזרה	טו	מת.	ט'	שבת
ט, י.	כה - כז	לו.	טז	מת:	י'	א
יא, יב.	כז - כח	לו:	יז	מט.	יא'	ב
יג, יד.	כט - ל	לו.	יח	מט:	י"ב	ג
טז, טז.	לא - לב	לו:	יט	נ.	י"ג	ד
כ, כ.	לג - לד	לח.	כ	נ:	י"ד	ה
ג, ד.	לה - לו	חזרה	כא	נא.	ט"ו	ו

בקרני אדר

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

258 | פרשת ויקרא | ט' אדר ב' תשפ"ב

דבר המערכת

"אויף פורים וועט זיין, ווי נעמט דעם פורים אליין?!"
- כללנו תקוה שכל אחד יזכה לסעודת פורים כדבעי, ועכ"פ נצא ידי חובתנו באכילת כזית 'קויליטש' בפורים ואולי גם חתיכת בשר ודגים ורביעית יין. מסתבר שרשמנים בני רחמנים לא ישארו עני שבישראל ללא משהו כדי לצאת ידי חובה. הן כה מרובה היא הצדקה הנשפכת בחוצות בימים קדושים אלו, 'מחצית השקל' 'מתנות לאביונים בו ביום', 'סעודות פורים', ומשלוחי מנות'. כך שלכאורה יש מקום לקוות ולבטוח בסייעתא דשמיא שבטובו הגדול ית' לא יחסר לנו מזון ביום הפורים, ואולי אין זה בגדר סמיכה על הנס...

אבל על הפורים עצמו חובתנו לתת את הדעת כבר מעתה, בינתיים לא הוקמו ארגוני החסד שמציפים את אור הפורים בלבבות, וכל אחד מופקד בעצמו להמשיך סייענתא דשמיא ולעשות את ההשתדלות לקבל לתוך לבו את אור הימים הללו בלב שלם. ימי הפורים עוברים חיש קל, הטרדות מרובות, הבלבולים למעלה ראש, ואם לא נכין עצמנו היטב מראש ונחזיק ראש, כי אז חלילה יכולים אנו להיות לזנב הנמשך אחר השטף האנושי המתגולל בחוצות, אשר עמלק מזנב בהם ומותירם ריקים מכל ח"ו.

חובתנו לזכור: המלחמה בעמלק חיה וקיימת גם עתה, הוא נלחם נגדנו באכזריות, "קליפת עמלק אורב תמיד על כל אחד מישראל בכל עת שרוצה להתקרב אל הקדושה ומתגבר בכל פעם מחדש" (ליקוטי הלכות, סעודה ה, מז). כך בפרטיות, וכך בכללות; הלב שסוע מעומק צרות הכלל, וממבול השמדות ועקירת הדת השוטף בחוצות, באכזריות שאין דוגמתה. ומאידיך, עלינו להבין שבכח 'דברי הצומות וזעקתם' ושאר מצוות היום, המגילה הקדושה, הצדקה ומשלוח מנות והמשתה, ובפרט בכח השמחה והריקודים בשמחת היהדות והאמונה בתמימות ופשיטות, יכולים אנו לזכות למחות את עמלק ואת שלוחיו.

חובתנו להכין עצמנו; ללמוד, לשמוע, לדבר שיחת חברים, להתבודד, לחפש, לרצות, להתחבר בכל הכח למהות קדושת תקוות ודעת הימים הללו ולכסוף להיכלל בהם. כי אז מובטחים אנו שבכח הצדיק האמת העומד בכל דור לעורר את ישראל ולהחיש תשועתם, נזכה גם אנו לניסים של פורים אשר אין דוגמתם בעולם בכל השנה כולה.

העורכים

פניני אור

שמעתי מאדמו"ר רבי נתן זצוק"ל מעגן פורים שאמר רבנו ז"ל "מתחלה היה כל התחלות מפיסח ועקשיו" וכו', ולא סיים. ושמעתי ממנו ז"ל שאמר: "ועקשיו יש רבנו ז"ל שכל ההתחלות מאתו!". (נתיב צדיק, מכתב יא.)
(שיח שרפי קודש')

זכור תזכור

הנשמה האלוקית, שזהו גילוי מלכות ה' בעולם שהוא תכלית הכל. כפי שכותב מוהרנ"ת: "ה' יתברך ברא את האדם בגוף ונפש שהם בחינת אדם ובהמה, כדי שיתגבר להכניע ולשבר הגוף והחומר בחינת בהמה ולהעלות הנפש בחינת אדם, ובשביל זה היה עיקר בריאת האדם כידוע" (ליקוטי הלכות, שחיטה ד, ט).

וכנגד זה עומד עמלק, שכל עניינו להסתיר את פני ה' ולפגום חלילה בהתגלות כסא כבוד מלכותו; הוא רוצה להפריד בין הגוף והנפש, ועל כן משפיל את ישראל להיות בעיני עצמם כבהמות, ומסיתם להימשך אחר תאוות ומידות הגוף הבהמי, ולנתק את הדעת ממה שנעשה למעלה ע"י כל פעולותינו לטובה בעולם השפל הזה. זוהי נקודת מלחמת עמלק, וכמו שרבי נתן ממשיך שם: "כי הגוף והחומר בחינת בהמה, שם אחיזת היצר הרע והס"מ שהוא בחינת עמלק בחינת עשיו שהוא זוהמת הנחש". ובמקום אחר הוא מוסיף: "רוח הבהמיות הוא בחינת עמלק, כי עמלק היה משנה עצמו לבהמה (עיי' רש"י שמואל א' טו-טז), כי עמלק מחליף ומלביש רוח האדם ברוח הבהמה, כי רוצה להגביר רוח הבהמיות ח"ו" (שם, אבר מן החי ה"ב).

זכור היטב את מעלתנו האמיתית שמתעלה אפילו על המלאכים והשרפים; לא ניתן לעמלק שיזנב בנו ויהליש דעתנו.

הבה נבין היטב היכן נטושה המערכה:

מאכל מונח לפני האדם, אם יזכה ויברך בפשיטות למי שברא מאכל זה, כלומר, שרק יתאמץ קצת לתת דעתו ולחשוב שהבורא הוא שברא זאת - הרי שנתהווה מדבר מגושם ופחות זה, תענוג ושעשוע ונחת רוח נפלא ונשגב שכזה שאין כל מלאך ושרף יכולים להעלות דוגמתו. ואם חלילה דעתו תהא נתונה להנאת החיך גרידא - הרי נשאר מזה הבל בהמי מצחין חלילה. כך גם בעסקי הפרנסה, בבריאות הגוף, הבית וצרכיו, המלבושים, וכל שאר אלפי המאורעות הקטנים והגדולים שסובבים את האדם מבוקר ועד ערב: על ידי מחשבה קלה של תכלית, לרצות ולנסות לגלות שם את כבוד ה', זוכים לאוצר חיים פלאי העולה עד רום כל העולמות, וכן להיפך חלילה וחס.

ועל כך נלחם עמלק, להשכיח, להבהם, לנתק את הגוף וצרכיו ולהפוך את האדם לבהמה, ובכך לגזול ממנו את יקרת אוצרו ואוצרותיו הנוכנים ומזומנים המשך בעמוד י"ג

הוא זכור לכאורה טוב טוב מה שעמלק עשה לישראל בימים ההם, הוא בקי במדרשי חז"ל ובכל המאורעות שהיו אז. מדוע אם כן מזהירים אותו כל כך שיזכור את אשר עשה עמלק?! מה נשכח ממנו שצריך כל כך להזכירו, ומדוע הזכרון הזה חשוב כל כך במלחמה נגד עמלק?!

"עתה כל המלחמות שלוחמים עם עמלק הוא רק על ידי הזכירה לבד, שזה עיקר המצוה, כמו שכתוב 'זכור את אשר עשה לך עמלק', ועל כן קורין בתורה פרשת זכור, והוא מצות עשה דאורייתא, כדי להכניס המחשבה שבמח ולב, לזכור שיש קליפת עמלק שאורב תמיד על כל אחד מישראל בלי שיעור וסוף כל סוף ימחה זכרו, וצריכים לזכור ולהאמין בזה למען יהיו עינינו צופיות אל ה' תמיד שיצילנו ממנו" (ליקוטי הלכות, שבת ז, לב).

בשבת זו אנו עולים מדרגה במלחמה נגד עמלק, אנו שולפים נגדו חרב עצומה ע"י קריאת פרשת זכור, שבכוחה מתעורר כביכול הקב"ה בעצמו ללחום עבורנו עם הרע האיום הזה, וכמו שאמרו חז"ל (יל"ש דברים פכ"ה): "הוא מזכירין שמו מלמטה ואני מוחה את שמו מלמעלה". הבה נתבונן בנקודה יסודית במהות המלחמה שהוא מנהל נגדנו, ובמה אנו מתעצמים עתה כנגדו.

רבינו הקדוש מגלה לנו: "מי שיודע קצת בידיעתו יתברך, הוא יודע, שיעיקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך הוא רק שאנחנו מעולם הזה השפל נגדל ונקדש שמו יתברך, כמו שכתוב 'אבית תהילה מגושי עפר מקרוצי חומר'. כי השם יתברך יש לו שרפים וחיות ואופנים ועולמות עליונים שעובדים אותו יתברך, ואף על פי כן, עיקר התענוג והשעשוע שלו כשעולה למעלה העבודה של עולם השפל הזה" (ליקוטי מוהר"ן תניינ"א, ז).

מי ישער ומי יעריך את עוצם נוראות מעלתנו ותפארתנו. אנו עם כל פחיתותנו, הם הם הגורמים את התענוג המופלא כביכול למלך מלכי המלכים מה שמלאכים ושרפים אינם מסוגלים לעשות, ודווקא משום שאנו שרויים בעולם פחות כזה, ומכאן אנו משעבדים את החומר לצורה ואת הנפש הבהמית שבנו אל

יתברך שזה עיקר התכלית של יום הקדוש הזה השתוקקות, כיסופים וגעגועים בלי גבול - - -
ועתה יושפע שפעת ברכות נאמנות לכל המסובים כאן הזקוקים לישועות והצלחות שונות, למלא כל מחסורם ברו"ג, רפואות וישועות, הצלה והרווחה, וחיים טובים ומתוקים, ויושעו בכל הברכות והישועות. (וטוב עין הוא יבין - שנאמרו בעידן החדותא ועת רצון גדול ונשגב ע"י מורינו הגרי"מ שליט"א ויתקבלו ברצון לפני אדון כל)

ברכה לזרע של קיימא

כל החשוכי בנים יגזר עליהם עתה מלעילא, שייפקדו בזרע של קיימא לעבודת השי"ת. פורים הוא לשון של פריה ורביה, וכל אחד ואחד יושע ויתברך בזרע של קיימא לעבודתו ית"ש במהרה ובניקל. המגילה מסתיימת ב"ודובר שלום לכל זרעו" שאכן יהיו להם בנים אמיתיים שלומדים ומתפללים ורוקדים ומזמרים להשי"ת תמיד, בנים אמיתיים להשי"ת. המגילה פותחת ב"ויהי", ומסתיימת "לכל זרעו", התיבות "זרעו" ו"ויהי", הם בגימטריא "שד-י", שהוא השם של הולדה, ככתוב "אני שד-פרה ורבה".

בנים טובים קדושים וטהורים

יעזור השי"ת שכל הנמצאים כאן יחיו בשמחה ובבריאות "געזונט און פריילאך און צופרידן", ותזכו כולכם שיצאו מכם דורות ישרים מבורכים, צדיקים חסידים שומרי הברית קודש, עוסקים בתורה ובתפילה, וימשכו מאתכם דורות ישרים מבורכים עד ביאת משיח צדקנו און "ווייטער און ווייטער" וכן להלאה ולהלאה ולתמיד.

רפואה שלימה לחולי עמו ישראל

וכל ישראל הצריכים רפואה שלימה, כל החולים מישראל שהם לדאבוננו חולים ונשברי לבבות, וזקוקים לרפואה שלימה, יתברכו בכל הרפואות, רפואות בגוף ובנפש, ויהיו דשנים ורעננים בבריאות שלימה, וירקדו בשמחה לפני השי"ת, ויהיה להם אורך ימים ושנות חיים טובים הרבה בריאים וחזקים.

כולם יזכו לזיווגים הגונים זרע של וקיימא

כל הרווקים והרווקות מישראל יתברכו ויושעו בקרוב בזיווגים הגונים ממש, ויחיו חיים טובים, בקדושה וטהרה, ויולידו זרע של קיימא לעבודת השי"ת, זרעא חייא וקיימא.

להנצל ממרה שחורה רחמנא ליצלן

אוי טאטע טאטע! אל נא תתן שבניך אהוביך ישקעו במרה שחורה! חלילה וחלילה! הרי כולנו בניך, אל תתן שיהיו מרה שחורה'דיק, וכל הנשמות העצבות והנשברי לב ישמחם השי"ת בכל הישועות.

נאולה שלימה על ידי אהבת ישראל

ובעת שנמצאים כאן הרבה יהודים מבני ישראל שיחיו, הוא הזמן הראוי להתחזק ולהתעורר ולהשתדל במצוה דאורייתא של "ואהבת לרעך כמוך", כ-מ-ו-ו-ו-מ-ש-ו!, כמו שהאדם חפץ שייטב לו - כן ממש יחפוץ שייטב לזולתו, ממש ממש! וכשהרצונות יהיו כאלו נזכה שתבוא הגאולה בקרוב ממש.

כל בעלי החובות יושעו ויחזירו חובותיהם

השי"ת יעזור לכל היהודים המתענים בכל מיני

אופנים, יש קליפה כזאת שהאדם חייב חובות לאנשים, הרי אינו מרגיש בטוב, אינו הולך לישון טוב ואינו מתעורר בטובה, עוזר השי"ת שכולם ישלמו החובות בקרוב, ושייפתח לכל אחד שערי סיעתא דשמיא ויהיה טוב להם לעד.

א געשמאקער נחת - נחת ערב ונעים

צריכים נחת מהצאצאים שיחיו, הרי האדם נברא לדעת מהשי"ת, ולהנחיל את האמונה הקדושה לדורו ולדורות עולם עד עולם, לתכלית זו נבראנו, להמליכו ולייחדו לעלמי עד ולנצח נצחים, ואז הוא בן להקדוש ברוך הוא. הבה ונהיה 'בנים לה' אלקיכם', וירוו מכולם אידיש נחת, א געשמאקער נחת, א זיסער נחת! וכל הבנים והבנות יעבדו את בורא העולם, וישתדלו להמליכו ולייחדו תמיד, לכך נוצרנו ולא להבל נוצרנו, והעיקר שיומשכו מאתנו בנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוות וממליכו את השי"ת תמיד תמיד.

**אוי טאטע טאטע!
אל נא תתן שבניך
אהוביך ישקעו במרה
שחורה! חלילה!
וחלילה! הרי כולנו
בניך, אל תתן שיהיו
מרה שחורה'דיק,
וכל הנשמות
העצבות והנשברי לב
ישמחם השי"ת בכל
הישועות.**

כל הנשרים ח"ו יחזרו בתשובה

ולמגינת הלב, יש כאלו שנפלו לשיני הס"מ, רבוננו של עולם הוציא אותם מעמקי הטומאה, העלה אותם מעמקי השאול, ויהיה לבם שלם עם השי"ת, יחזרו בתשובה שלימה, ויעבדו את השי"ת בחיות ובשמחה.

להכניע את הס"א הנוראה לפני ביאת המשיח ולבטל את כליה המשונים והמחטיאים

כל יהודי חייב להיות כלי קדוש, להיות מלא באמונה וקדושה ובחיות אלקות, בהלכות מהתורה הקדושה, במסכתות שלימות, צריכים להתמלאות באלקות. הגענו למצב נורא רח"ל לפני משיח צדקנו, סטרא אחרא שבסטרא אחרא, כלים מכלים שונים... המכלים כל חלקה טובה, ושורפים ומשמדים את כל העולם כולו. געוואלד רבש"ע! שישרפו ויכלו מן העולם, ולא יאר מהם זכר לעלמי עד ולנצח נצחים. ויהיה ה' אחד ושמו אחד ואת תורתו הקדושה נקיים בתכלית תכלית השלמות, כי אין עוד מלבדו ולכן נוצנו ורק לשם זה אנו חיים.

בניית בית לה' - להמליכו ולייחדו

וברוך ה' אשר עד הנה עזרנו השי"ת, ועתה מתכוננים אנו לבנות בית הכנסת ובית המדרש חדש, להמליכו ולייחדו לעלמי עד ולנצח נצחים באופן החזק והעצום ביותר, ומשם תצא ההמלכה להשי"ת, שהוא מלך על כל העולם כולו, אין עוד מלבדו! אין עוד מלבדו! אין עוד מלבדו!

בְּרַכְּם טְהָרִם רְחַמְּם!!!

רבוננו של עולם! במה אפשר לברך את בני ישראל בני א-ל חי, הרי הם בנים להשי"ת, בנו יחידו של הקב"ה, בני בכורי ישראל, בנו של הא-ל הגדול והנורא, מיר האבן א גרויסן גא-ט, א גרויסן גא-ט, א גרויסן גא-ט - - -

ובכן, רבוננו של שמח אתנו, פריי זיך מיט אונז, האר פניך אלינו ושמח תשמח עם כולם עם כל אחד ואחד:

בְּרַכְּם (את כל אחד ואחד), טְהָרִם, רְחַמְּם, צְדָקְתְּךָ, תְּמִיד, גְּמֵלֶם, חֲסִין, קְדוֹשׁ, בְּרוּךְ, נֶהַל, עֲדָתְךָ, יְחִיד, גְּאֵה, לְעַמְּךָ, פְּנֵה, זֹכְרִי, קְדֻשְׁתְּךָ, שְׁוֹעֲתֵנו, קַבֵּל, וְשִׁמְעֵ, צְעָקֵתֵנו, יוֹדֵעַ תְּעִלּוּמוֹת - - -

שלח לנו משיח צדקנו במהרה בימינו, ותחזינה עינינו!

מערכת קול אנ"ש דקהילת חסידי ברסלב

072-332-3796

1	2	3	4
מספרים	הגדה	תפילות	עבודת
התורה	התורה	התורה	התורה
התורה	התורה	התורה	התורה

מנדעה דבה לאודייהא

ניתן לשמוע שעורי הכנה לארבע פרשיות וחג הפורים וסעודת משתה היין משנים שעברו

ממורנו הגה"צ ר' יעקב מאיר שכטער שליט"א במערכת נפש משיבת שלוחה 5>1

(ניתן לעבור ררך קול אנ"ש בחקשה 2>1 בתפריט הראשי)

מהרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א במערכת קול אנ"ש שלוחה 3>1

פניני אור

אמרות טהורות מרביה"ק ותלמידיו

תורה ע"ד בלקוטי מוהר"ן תניינא - 'פנינים' הוא דרך והלך לפסח - אָמרו אַנְשֵׁי שְׁלוֹמִינוּ שֵׁשׁ בֵּינָה רָמַז לְעֵנֵי הַרְקוּדִים וְהִזְעָה שְׂמִיעֵין בְּשִׂמְחָה הַגְּדוּלָה שְׂבָפוּרִים, שְׂבֻכּוֹתוֹ יְהִי נְצוּלִין מִמְשָׁהוּ מִהַחֲמִץ שְׂבָפְסָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִנְצְלוּ כָּל הַשָּׁנָה מִחֲטָא כְּדַבְּרֵי הָאָר"י ז"ל. שְׂאֵמֶר: מִי שֶׁנִּצְלָל מִמְשָׁהוּ הוֹמֵץ בְּפֶסַח יִנְצַל מִחֲטָא כָּל הַשָּׁנָה. כִּי הַקְּחוּ מִחֲמֵץ מִחֲמַת הַזֵּעָה, וּבִבְכוּתוֹ יֵצֵת הַרְקוּדִין בְּפוּרִים יִזְכּוּ שְׂיִהְיוּ נְצוּלִים מִחֲמוּץ הַקְּמוּחַ בְּפֶסַח. כְּמוֹ כֵּן אָמְרוּ שְׂבֻכּוֹת הַרְקוּדִין וְהַשִּׂמְחָה שְׂבָפוּרִים עַל יְדֵי זֶה יְהִי נְצוּלִים מִהֶעֱצָבוֹת שֶׁהוּא עֹנֵן חֲמוּץ הַמָּח.

(שיח שרפי קודש')

הגירוי במגילה

הרה"ה' שאול סירדטה שליט"א

המלחמה וסגולת הנצחון

עומדים אנו בעיצומה של המלחמה הנוראה, מלחמת הקיום נגד מזימות המן עמלק, הוא היצר הוא הס"מ בעצמו המתגבר ומתחדש בכל יום על כל אדם ומבקש ח"ו להמיתו (סוכה נב.), והוא ה'ראשית גויים' שממנו נמשכים כל התאות והמדות רעות וכל התגברות הכפירות והטומאות ח"ו, וכמ"ש מוהרנ"ת (לקוטי הלכות, תפלין ז-ז): "עמלק הוא זוהמת הנחש שכלול מכל הרעות שבכל הדי' יסודות שהם בחינת כלל כל הגלויות בבחינת ראשית גוים עמלק, והוא מעולם רצועה מרדות לישראל, כי בכל דור ודור הוא אורב על הכלל ועל הפרט כל יום, כי הוא השטן הוא המסית הוא המקטרג הוא מלאך המות, כי בתחילה מסית את כל אחד בתאוותיו ומדויתו הרעים למה שמסיתו ומחטיאו בנעוריו ובילדותו כמו שמחטיאו, ואחר כך מסיתו לרדוף אחר גדלות להיות להוט אחר הממון ולרדוף אחר הכבוד, כי כל הקנאה והתאוה והכבוד וכל המדות רעות הכל נמשך מקליפת עמלק. ולא די לו בכל זה, אף גם עושה ערבוביא גדולה כו' ומגדיל השקר בעולם עד שמכניס דעות זרות וכפירות הרבה בעולם, וכל זה הוא בחינת מלחמת עמלק שבכל דור".

והש"ת ברוב רחמיו חנן אותנו בכח עצום להתקיים ולעמוד בתוך תוקף המלחמה הזאת על ידי קדושת פורים, ו"ענת בימי הגלות כל הקיום הוא רק על ידי הנס של פורים" (שם, בכור בהמה טהורה ד-כה), כי בכל שנה ושנה מתחדש הנס הנפלא הזה שעשה לאבותינו בימים ההם ובזמן הזה, כדי להצילנו ולתת לנו תקוה מפני הצר והאויב המן הרע הזה הקם עלינו לכלותנו ח"ו, וכמו שכותב מוהרנ"ת בתפלותיו (לקוטי ח"ב לז): "כבר גילית אונינו שכל הנסים והנפלאות שעשית לאבותינו אשר עליהם נקבעו הימים טובים הקדושים, כולם נעשים ונתגלים ומאירים בכל דור ודור בכל אדם ובכל זמן, ואנו צריכים להמשיך קדושת פורים והארת הנסים ונפלאות שנעשו אז, בכל שנה ושנה בכל דור ודור ובכל אדם ואדם בפרטיות". ושופך נפשו שם בהמשך תפילתו שרק ע"י יש תקוה מול כל הצרות האימות של המן עמלק, וכדבריו שם: "אתה יודע שבעוצם ירידתנו ונפילתנו בעומק הגלות המר הזה ועוצם וריבוי צרות הנפש שעוברים על כל אחד מישראל ועלי בפרטיות, ועוצם וריבוי המצולות ים השוטפים עלי ורודפים אותי מאד מאד מכל הצדדים, ובצרה גדולה אני מאד מאד בלי שיעור וערך, ואיני יודע שום פתח תקוה לתקן ולהניצל מכל זה, הן על כל אלה אני צריך עתה נסים נפלאים וישועות גדולות ונוראות, כאשר עשית עם כלל ישראל לדורות עולם נסים נפלאים ונוראים אשר לא היו כמותם,

בימי מרדכי ואסתר כשעמד עליהם המן הרשע ימח שמו וזכרו, אשר נס זה של פורים גדול מכל הנסים שעשית עמנו מעולם".

והנה כל משכיל ובעל לבב רוצה ומשתוקק ומחפש דרך לזכות על ידי קדושת פורים לנס והצלה, אבל צריך לזה ישוב הדעת איך לקבל קדושת הימים הללו, ובמה יזכה נער את ארחו לאצור ולכנוס הטוב הזה הנשפע אז לתוכנו. ואף שכולנו יודעים את התורה שעיקר קבלת קדושת פורים הוא על ידי קיום מצות היום כראוי, אבל על זה עצמו הניח היצר עצמו בכמה מיני אופנים, וצריך סיעתא דשמיא לעשות זאת כראוי.

הכרח ההתחדשות בקריאת המגילה

ואם בכל מצוות היום כך, בקריאת המגילה על אחת כמה וכמה, כי מצד אחד מי ישער גדולת רוממות שגב קדושת המגילה הנוראה הזאת ועומק סגולתה כמבואר בכל הספרים הק', ומוהרנ"ת כותב על כך "קריאת המגילה שקבעו לדורות לקרות המגילה בכל שנה ושנה, היא עיקר המצוה של פורים" (לקוטי הלכות, פורים ה"א), ובקריאתה אנו נלחמים בקום ועשה בעמלק, וכמו שכתב במקו"א (שם, ציצית ז-ב) "כי זה ידוע שעיקר קריאת המגילה ופרסומי ניסא וכל המצות של פורים הוא שנזכה על ידי זה להפיל את קליפת המן עמלק בכל דור ודור בכל שנה ושנה בכל אדם בפרטיות, וכמו שכתוב במגילה בפירוש 'הימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר", וכתב עוד (ה' תענית ה"ד): "גודל המצוה של קריאת המגילה שהפליגו רז"ל במעלתה שאמרו שמבטלין הכל בשביל קריאתה, כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם, ואין לך מצוה שאינה נדחית מפניה, כי זהו עיקר החדוש הנפלא של פורים שהוא גדול מכל המועדים בבחינה זאת, כמו שאמרו רז"ל שכל המועדים בטלים וימי הפורים לא נבטלים, כי זכינו אז על ידי תקפו וגבורתו וגדולתו של מרדכי הצדיק שהכניס התעוררות בתשובה כל כך בישראל שזעקו ישראל אל השם יתברך בכל לבם עד שזכו לנס נפלא ונורא כזה עד שזכו על ידי זה לחדש ספר קדוש ונורא כזה שהוא המגילה הקדושה".

אבל מאידך, על זה עצמו הניח היצר את כל כוחו, להפיל תרדמה וזקנה על המגילה הקדושה, לקרותה בהיסח הדעת ובהרגל מבלי לשום לב לכוונתה ולזעקת האמונה הבוקעת מתוכה. כי זה עיקר כח עמלק בכלליות להזקין האדם בכל מעשה המצוות ובכל יהדותו, וכמו שכתב מוהרנ"ת (תפלין ה-לב) וז"ל: "עכשיו בסוף הגלות שאז מתגבר הבעל דבר ביותר, שהוא בחינת זוהמת הנחש, בחינת קליפת

המן עמלק, מחמת שעכשיו תהיה הגאולה אחרונה שהיא גאולה שלמה שאין אחריה גלות עוד, שאז יתבטל לגמרי זוהמת הנחש ממש וכל ישראל ישובו אל ה' באמת לעולם, ומחמת שרואה שקרוב לבוא קצו וסופו על כן מתגבר מאד מאד ביותר, ועיקר התגברותו הוא שרוצה להפיל את ישראל ח"ו לידי זקנה ותשות כח ח"ו כו' וכן הוא מפיל את כל אחד בפרטיות לבחינת זקנה כו', כי הבעל דבר בחינת המן עמלק, נקרא 'זקן וכסיל', כי הוא כופר בחדוש העולם שמשם מבחינת כפירה זאת ח"ו עיקר בחינת הזקנה דסטרא אחרא בחינת זקן וכסיל".

ונודע מה שאמר הבעש"ט על מה שאמרו חז"ל (מגילה ז.) 'הקורא את המגילה למפרע לא יצא', שרומז לכך שמי "שסובר כי אז היה הנס ולא עתה, לא יצא" (בעש"ט עה"ת - מגילה אסתר ח'), כי עיקר קריאתה צריך להיות בהתחדשות על הנס הנעשה עתה ממש מחדש בכל דור וכנ"ל, ובודאי שמי שנרדם במערכי המלחמה ואינו מתחדש לצאת עלי קרב אי אפשר שינצח, אבל כאמור היצר גורם לבלי לשום לב על כך ומזקין את הלב לקרותה כסיפור ישן נושן המוכר כבר היטב בכל תנועותיו ונגינותיו, ועל ידי זה יכולים להפסיד הרבה מאד מנצחון המלחמה וקדושת פורים שהמגילה היא כאמור עיקר מצותה.

ובפרט, כי כפי המבואר בדברי מוהרנ"ת (שנביא מעט מזה בעז"ה לקמן) הרי אף שהמגילה פועלת גם בדרך סגולה באופן נפלא ונשגב וכמו שיתבאר בהמשך בעז"ה, אולם עיקר הכוונה בפרסום הנס הוא להפריך כמה מיני כפירות ושקרים ואמונות כזביות שעמלק מפיץ ומחדש בלב האדם בכל יום, וצריך לשום לבו היטב בשעת קריאתה לעומק גילוי האמונה שנכתב שם, ועל זה עצמו פועלת הסגולה העצומה שטמונה במגילה, שאכן יזכה לשמוע ולקבל זאת היטב כראוי. כי אף שנדמה לאדם שכבר שמע דיבורי אמונה אלו ויודע את טיבם, אולם הרי עיקר האמונה הוא ההשבה אל הלב, שישמע היטב ויקבל הדברים באמת ובתמימות בפועל בעולם העשיה, ועל זה מתחדשים בכל יום כפירות חדשות ח"ו לנתק הלב ממה שכבר ידוע לו. וע"ז זכינו לסגולת המגילה, שאלו המטים אונם ביום המסוגל הזה של פורים ושומעים המגילה שנכתבה כדת של תורה וכו' ומבקשים לקלוט ולקבל ולחזק בלבם את טהרת האמונה הבוקעת ממנה, הרי זה מסוגל לעורר כוחות הנס העצום והאור המופלא שמתגלה בפורים יותר מכל שאר ימות השנה באופן שישמעו ויקבלו ויאמינו ויקבעו בלב את האמונה הזאת ויזכו להשיב זאת אל לבם ולייסד זאת שם כיתד שלא תמוט.

וע"כ נתעוררנו לחזור מעט על כמה יסודות

של אמונה המבוארים במגילה הקדושה והנוראה הזאת כפי שהאירם קדושונו מוהרנ"ת זי"ע, כדי שנכין לבנו ותקשיב אוננו בעת קריאתה ולצפות ולייחל שיתעוררו בלבנו רשפי אש האמונה הלזו בכח סגולת קריאה זו.

והנה, אין צריך לומר שנגענו רק באפס קצה הדברים המבוארים בספריו הק' בענין המגילה, ותפסנו רק מעט מזעיר מעיקר אחד הנוגע להתחזקות, ישמע חכם ויוסיף לקח בכל שאר היסודות הנוראים שמתגלים בדבריו בהארט המגילה הקדושה והנוראה הזאת.

אמונת השגחה פרטית בעת הסתרה

תחילה וראש נתבונן בדבריו המפורשים של מוהרנ"ת ביסוד המגילה הקדושה הזאת, שנועדה גלות שהשי"ת משגיח עלינו בפרטיות לטובה גם בעת הסתרה שבתוך הסתרה. כי באמת, כל כח הרע שמסית את האדם לכל דבר פשע ר"ל וכל הקרירות שהיצר מכניס לפרוק עול כל אחד לפי ערכו ח"ו וכל כוחו להרפות ידים מן התורה ומן התפילה ומן התשובה, הכל נעוץ בזה שמסיתו לאדם להסתכל בעין בשר והסתכלות טבעית על כל המוצאות אותו בתוך חשכת הגלות, ועי"ז מתרחק מן האמונה. הן בכלליות, שנדמה לו שעזב ה' את הארץ ח"ו ופורקי עול עושים כרצונם ומצליחים, ועי"ז נוטה לבו לחשוב להתחבר להם ולהצליח כמותם ח"ו. והן בפרטיות, שכיון שרואה שעושי רעה מצליחים ועושי רצון ה' נמקים ושפלים ונדמה שאין מי שמשגיח עליהם, עי"ז מתקררת היראה ח"ו ומתגבר היאוש ורפיון הידים מן התורה ומצוותיה, וזהו הרוח שטות העיקרי שמחמתו נופלים לחטאים ר"ל (וכמבואר בלקו"מ ח"ב ס"ז ז' בתחילתו עיי"ש).

כי זה יסוד מוסד בדברי רבינו ז"ל ובפרט בספרי מוהרנ"ת זי"ע שעיקר יצר הרע הוא 'אל אחר כפירות', ומשם כל העוונות והפגמים והטומאות וכל הגלויות. וזה עיקר מלחמת עמלק להעלים אמונת ההשגחה ולהטיל ספק 'היש ה' בקרבנו', כי זה שורש כל העוונות והפגמים. הן קודם החטא, עיי"ז מקרר היראה, כי בהעדר השגחה לא תיתכן אמונת שחר ועונש. והן לאחר החטא, שמביא קרירות עי"י איוש, כאילו ה' עזבו והשליכו ואינו משגיח עוד עליו לרחמו. ומתוך יאוש זה בא לידי זקנה ורפיון ידים, ואינו מתאמץ עוד לשוב בתשובה, ושוקע בחטאיו ביתר שאת ח"ו.

[ונציין בזה כמה מ"מ על ענין זה שהכפירות באמונת ההשגחה הם שורש כל העוונות, עיינן לדוגמא בלקוטי הלכות פו"ר ואישות ג-יט: "עיקר אחיות היצר הרע הוא מבחינת כפירות ואפיקורסית ואמונות כזביות כמבואר בדברי רבינו ז"ל כמה פעמים שהיצר הרע נקרא 'אל אחר כפירות', כי עיקר כלליות התורה והמצוות תלויים באמונה, כמו שאמרנו חז"ל בא חבוקק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה וכמו שכתוב כל מצותיך אמונה, וכן להיפך, עיקר היצר הרע והתאוות והעברות ח"ו הם בחינת פגם האמונה, בחינת אל אחר כפירות שנקרא היצר הרע", ע"כ. ועע"ש בהל' בשר בחלב ה-ד' שהרחיב בזה שיש בזה כמה אלפים ורבות מדרגות, כי יש שאין לו כפירות גמורות, אבל אין האמונה כל כך בשלמות וכמו כן יש אחיזה להקליפה והסטרטא אחרא עיי"ש, וע"ע שם בהל' נטי"ש ב-א' שהרחיב בזה וכתב

שם שזה היה עיקר כוחו של עמלק כי עמלק הוא כלליות כל העובדי כוכבים והסטרטא אחרא בחינת ראשית גוים עמלק, ועמלק היה כופר בעיקר ותלה הכל בטבע ח"ו, ומשה רבינו נלחם בו על ידי שהרים ידיו וגילה ההשגחה כי עיקר הכנעת עמלק על ידי אמונה בהשגחת השם יתברך שנמשך על ידי הרמת הידים, כי בכל עת שצריכין ישועה וטהרה להנצל מתוקף הסטרטא אחרא שניקתם מבחינת חכמת הטבע, אזי ממשיכין השגחה מסוף עולם, כי כל הצרות והיסורים הם רק מהעדר הדעת, מבחינת חכמת הטבע דהינו שאין יודעין ח"ו שהכל בהשגחה וזה עיקר הטומאה, ועל כן הישועה מהצרה והטהרה מהטומאה הוא על ידי שנכללים בתוך הדעת של השגחה, עכת"ד. וע"ע בהל' ברכת השחר ג-לט ובהל' ברכת הריח ד-לב ובהל' תפלת המנחה ד-יד ובהל' פסח ט-כד].

ועיקר סיפור המגילה בא לשרש ולעקור את הכפירה הזאת שהיא עיקר תוקף כח היצר, ולנטוע

על זה עצמו הניח היצר את כל כוחו, להפיל תרדמה זקנה על המגילה הקדושה, לקרותה בהיסח הדעת ובהרגל, מבל"י לשום לב לכוונתה ולזעקת האמונה הבוקעת מתוכה.

בלבנו אמונת אומן שהשי"ת משגיח בפרטיות גם בעת הסתרה שבתוך הסתרה ומסבב הכל כרצונו לתת שכר לעושי רצונו ורע לעוברי רצונו, ושהוא ית' יעשה כל טצדקי בנפלאות עצומות שהרע לא יכבוש את הטוב, אלא כל מי שרוצה לשוב אליו יזכה לכך בפלאי פלאות.

לשום לבו היטב לסיפור המגילה

וזה לשון קדשו שם (ה' תענית ה"ד): "המגילה הקדושה הוא פרסומי ניסא, שמפרסמת ומגלית השגחתו יתברך עלינו בכל עת, אפילו בעת ההסתרה שבתוך ההסתרה שהוא בעת תוקף מרידת הגלות בעוונותינו הרבים, שאפילו אז הוא יתברך אל מסתתר והוא יתברך מסתיר עצמו ומשגיח עלינו לטובתינו אפילו בעת תוקף הצרה בדרכים נפלאים ונוראים מאד מאד אשר אין כל בריה יכולה לעמוד על זה, ועל ידי זה הוא מצילינו מכף כל אויבינו ומפר עצת אויבינו בכל דור ודור כאשר ראינו אז בימי מרדכי ואסתר כמבואר בסיפור המגילה הקדושה".

ומוסיף שם דברים נוקבים ובווערים: "שצריכים לשום לב בפשיטות לתוקף הנסים הנפלאים האלה שעשה השם יתברך עמנו אז, וכמו כן הוא מתנהג עמנו בחסדו בכל דור ודור".

והיינו, שאנו צריכים להתעורר מסיפור זה, שגם מה שעובר כיום בכלליות על כל ישראל מצריהם ורודפיהם ברוחניות וגשמיות, וכל מה שעובר על כל אחד מיצרו ושאר נסיונותיו שנדמה לו שאפסה תקוה, כי הוא נופל ונכשל אלפים פעמים בכל הרע שבעולם ר"ל ונדמה לו שאין לו מוצא ותקוה ח"ו, אבל באמת צריך לדעת ולזכור היטב שיש כאן משגיח שפועל הכל לטובתו אם יתחזק לעמוד על עמדו ולפנות אליו בצר לו, כי לא יטוש ה' את עמו והנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. וצריך להתחדש מכח זה לקוות ולצפות לישועה ולא להתייאש ולא להתרפות בשום פנים אופן, על אף חוזק הגלות הכללי והפרטי. כי האיגרת הזאת שלוחה אליו מהשי"ת שמה שנעשה בימים ההם הוא מה שמתנהג עמנו בחסדו בכל דור ודור וגם עתה ממש נעשה כך.

ואף שאין רואים כיום שום שידוד מערכות ופלאות גדולות אלא נדמה שהכל מתנהג על פי טבע, אולם זה עצמו תוקף הנס של פורים, שבתוך הטבע עצמו הסתיר פלאי השגחתו, ועי"כ עלינו להאמין שגם כשאין אנו רואים שום שידוד מערכות, אולם בודאי נעשים עמנו פלאי פלאות להצילנו אם נחכה לו.

וזה המשך לשון קדשו שם: "בנס של פורים לא היה שום שינוי הטבע ואף על פי כן ראינו על ידי זה עוצם נפלאות השגחתו יתברך עלינו בכל עת אפילו בעת תוקף ההסתרה מאד, שגם אז נפלאותיו ומחשבותיו יתברך עלינו בכל עת ורגע, כמו שרואים בסיפור נס של פורים מי שמשים לבו היטב לזה מתחילת המגילה עד סופה, שסיבב השם יתברך שיעשה סעודה גדולה כזאת בעשירות עצום ומופלא כזה, והשטן רקד שם כי הכשיל כולם כדרכו, כי את אחשוורוש הכשיל שהתגאה כל כך בעושרו עד שהשתמש בכלי בית המקדש, והכניס בדעתו להכשיל את ישראל שנהנו מסעודתו והכשילם אז בזנות כמו שאמרנו רז"ל, ואף על פי כן גם אז חמל השם יתברך על עמו והקדים אז רפואה למכה שסיבב שעל ידי תוקף תאוותם וגאוותם דייקא תהרג ושתי המרשעת ותקבל אסתר הגדולה, והריגתה היה על ידי המן הרשע בעצמו דייקא ושיכתוב אגרות הראשונות שיהיה כל איש שורר בביתו, שעל ידי זה ראו שטותו שעל ידי זה נתקיימו ישראל כמו שאמרנו רז"ל אלמלא אגרות הראשונות וכו', וכן ההשגחה הנפלאה של מעשי בגתן ותרש שביקשו לשלוח יד במלך וכו' שנתגלה דייקא על ידי מרדכי ואסתר וכו' ושלא עשו שום יקר וגדולה למרדכי על זה עד אחר שנתגדל המן כל כך, אז סיבב השם יתברך שנדדה שנת המלך בלילה ההוא וכו', ובכל זה אנו רואים איך נפלאותיו ומחשבותיו אלינו בכל עת אפילו בתוקף ההסתרה, ועל כן זה הנס של פורים גדול מכל הנסים, כי על ידי זה רואים עוצם השגחתו יתברך תמיד ובוודאי כל מה שנעשה עמנו גם עתה בדורות הללו הכל לטובותינו, ואף על פי שאנו רואים צרות כאלה בכל עת אף על פי כן צריכין להאמין שבוודאי הכל לטובה".

גלויות הגוף והנפש לקרב ולא לרחק

ולב מי לא יבער בקראו את דברי האיגרת הזאת שהשי"ת שולח אליו עתה מחדש, המשך בעמוד ו'

שאף שהרשיע כל כך ונכשל כל כך ובעוונותיו גברה עליו מלכות הרשעה, אולם לא יפלא מה' דבר להפוך הכל לטובה וכל נצחונות הרע יהיו למפלתם והוא ייצא לחירות, ומכח זה יקבל עליו עתה את התורה מחדש, הדר קבלוה מאהבה, להתחיל לשוב אליו יתברך ולצפות ולייחל לחסדו כי לא יעזבוהו ולא יטשהו.

וכמו שמוסיף שם בקודש בהתעוררות נפלא לזה: "הכלל שיעיקר החידוש של פורים הוא שרואים על ידי תוקף הנס הזה עוצם השגחתו יתברך עלינו בכל עת אפילו בתוקף הסתרה שבתוך הסתרה ואפילו בתוקף מרירות הגלות, אף על פי שאין רואים שום שינוי הטבע, אף על פי כן השם יתברך מסתיר את עצמו בכל הצרות והמניעות והיסורים בדרכים נפלאים לטובותינו לחיותנו כיום הזה, עד אשר תצמח קרן ישראל ויבוא משיח צדקינו. ואז נבין ונראה כל מה שסיבב השם יתברך עמנו בנפלאותיו לטובותינו אפילו בתוקף מרירות הגלות הגוף ונפש וממוון, והכל בדרכים נפלאים ונוראים שאי אפשר להשיגם כלל, באופן שיהיה נשאר הבחירה לכל אחד, ואף על פי כן גדולי הצדיקים מכניסים עצות נוראות והתעוררות התשובה לזעוק להשם יתברך ולהתחנן אליו תמיד עד שגומרים בכל עת מה שצריכים, עד אשר תצמח ישועת ישראל לעין כל כו', על כן מצוות קריאת המגילה יקרה וגדולה כל כך, כי מפרסמין נס כזה שרואין השגחתו יתברך עלינו בכל עת אפילו בתוקף ההסתרה, אפילו בעת שישאר רחוקים מארצם, ועל ידי זה יש לנו תקוה גם עתה בגלות המר הזה".

ועלינו לבקש ולהתחנן להשי"ת קודם פורים וקודם קריאת המגילה, שיאיר בלבנו הארת קדושת הספר הקדוש והנורא הזה על יסודי האמונה הללו, שנאמין ונדע ש"השם יתברך מסתיר את עצמו בכל הצרות והמניעות והיסורים בדרכים נפלאים לטובותינו לחיותנו כיום הזה". דהיינו, שבכל עת שנראה שח"ו מתגברת צרה ומתחדשת מניעה חדשה ושמתעצמים יסורים ח"ו שמבקשים להרחיקנו ולמנוע אותנו מעבודת ה', אעפ"כ נעמוד איתן ונבין ונכיר שיש כאן קירוב נפלא לטובתנו לחיותנו כיום הזה, ותחת שזה יגרום ריחוק וטמטום וחולשה ורפיון [כמו שהוא בדרך כלל אצל רוב בני אדם, ולב יודע מרת נפשו כמה נתרחקנו על ידי חלישות הדעת וזמני הסתרה ברוחניות ובגשמיות, ה"מעתה] צריך שזה יגרום לנו להיפך; להאמין שבזה עצמו אנו מתקרבים ונבנים ומתעצמים לטובתנו ולחיותנו. והמגילה הזאת תתן לנו כח להמתין לישועת ה' מתוך אמונה שלמה שעוד יבוא זמן שנראה בעינינו ונבין היטב ש"כל מה שסיבב השם יתברך עמנו בנפלאותיו לטובותינו, אפילו בתוקף מרירות הגלות הגוף ונפש וממוון", באופן שכל החובות והחללים רעים והמצוקות בגוף ונפש שלנו ושל בנינו ובני ביתנו ח"ו הכל כאשר לכל יביא לקירוב ולהתחדשות בעבודת ה' ולא לרפיון ידים!

זהו כאמור פשוטה של מגילה, ו"צריכים לשום לב בפשיטות לתוקף הנסים הנפלאים האלה שעשה השם יתברך עמנו אז", ולהאמין ש"כמו כן הוא מתהג עמנו בחסדו בכל דור ודור". ושימת לב זו צריך להכין עצמו קודם פורים, כדי שלבבו יבין ואזניו ישמעו מדברי האיגרת את הקריאה של חיבה הלזו ואת הגילוי הזה למען יעמדו בלבם למשמרת לימים רבים בכל עת ובכל מצב, וזה עיקר התשובה והיראה וקבלת עול התורה מחדש.

הירידה לתכלית העליה

גילוי נוסף מעין הנ"ל אך ביתר שאת פי כמה, מאיר עינינו מוהרנ"ת ז"ע"ע מה שרומזים ומגלים לנו בסיפור המעשה הקדוש והנורא הזה. שלא די שהשי"ת מסבב ומביא גאולה מן הצרה ומשגיח עלינו שהכל יתהפך לטובה לבסוף, אלא שגם ברוחניות, הירידה מתהפכת לעליה עצומה אם עומדים ומבקשים ומחפשים את השי"ת מתוך עומק החושך הרוחני. וכפי שגילה רבינו הקדוש בלוק"מ (ח"א סי' כ"ב ובח"ב סי' י"ב) עיי"ש, וכתב ע"ז מוהרנ"ת (הובא במשיבת נפש אות ה'): "ומזה יכול כל אדם להבין ואפילו הקטן שבקטנים והגרוע שבגרועים כמה הוא צריך להתחזק בעבודת השם

**על זה באה האיגרת
הקדושה לזעוק
ולתתחנן אלינו, שנדע
ונאמין, שגם בתוקף
הירידה והנפילה,
אם נתחזק לחפש
ולבקש משם את ה'
אזי הירידה עצמה
תתהפך לתכלית
העליה ולשלמות
התשובה.**

ולא יפול לעולם בדעתו מכל הנפילות והירידות שבעולם, כי אם יתאמץ ויתחזק לבלי להסתכל על זה בשום אופן שבעולם אפילו אם יעבור עליו מה, יזכה לבסוף שיתהפכו כל הירידות לעליות גדולות, כי הירידה היא תכלית העליה, כי השם יתברך טוב לכל תמיד".

והאר"ך בליקוטי הלכות (תחומין ד-ח) עד כמה צריך לקבל ידיעה זו ולהתחזק באמונה זו שהירידה היא לתכלית העליה, כי "אז בשעת הירידה האדם הוא באמת בסכנה גדולה, כי הרבה נפלו על ידי ירידתם רחמנא לצלן, וצריך אז להיות כגיבור חזק בלימוט, וגם צריך סיעתא דשמיא שיזכה להחזיק עצמו בשעת הירידה שלא יפול לגמרי ח"ו, רק חיזיק עצמו בכל עוז עד שיזכה לשבר ולבטל מה שצריך לבטל ולשבר כפי הירידה שלו, עד שיזכה ברחמיו יתברך לבחינת העליה, ואז זוכה שיתהפך הירידה לעליה. וזאת הבחינה הוא בכל אדם ובכל זמן, בכלל ובפרט, הן בכלליות ישראל, הן בפרטיות אצל כל אחד ואחד מישראל, וכמו כן תמיד בכל דור ודור בכל עת וזמן, בכל פעם שישאר צריכין לעלות מדרגא לדרגא שאז צריך שיהיה לו ירידה קודם העליה. כי עמלק מעולם רצועה מרדות לישראל כי הוא השונא הגדול שאורב על ישראל תמיד בכלל ובפרט, ומתכוון בתוקף רשעתו ושנאתו החזקה לישראל ובא אז דייקא להלחם עם ישראל, ומלחמה

לה' בעמלק מדור דור".

ודבר זה נעשה עם כל אחד בפרטיות, כשה' מזמין לאדם ירידה שתכליתה הוא שיתגבר להתעלות יותר ויותר, ואף כשנכשל במזיד ר"ל, אולם אם יתגבר מעתה לרצות לשוב ולצפות לישועת ה' ולחפש דרך לשוב לה', אזי יכול שיתהפך הכל לתכלית העליה. אבל עמלק בא אז ונלחם באדם ומחליש דעתו לחשוב על הירידה שאין ממנה מוצא, ושכאלו כולה הרחקה וניתוק, ועי"ז נופל באמת ח"ו.

ועל זה באה האיגרת הקדושה לזעוק ולהתחנן אלינו, שנדע ונאמין, שגם בתוקף הירידה והנפילה, אם נתחזק לחפש ולבקש משם את ה' אזי הירידה עצמה תתהפך לתכלית העליה ולשלמות התשובה. וכמו שמבאר שם בהרחבה מה שנעשה בימי המן קודם פורים ותו"ד ש"באותם הימים בימי אחשורוש בסוף הגלות היו צריכים ישראל לזכות לשוב לארץ ישראל לירושלים עיר הקודש ולבנות בית המקדש שני מחדש, ועל כן היו מוכרחים אז שיהיה להם ירידה קדם העליה, והתגבר הירידה אז מאד עד שנכשלו מאד בנשים הנכריות, ואז ארב עליהם המן עמלק ימח שמו ורצה להתגבר עליהם אז מאד, והיו אז בסכנה גדולה ועצומה מאד מאד אשר כמוהו לא נהייתה כמוהו, בפרט שנתפסו אז באמת בעוון הגדול הנ"ל רחמנא לצלן, על כן היתה אז עת צרה גדולה ליעקב. אך מרדכי ידע את כל אשר נעשה, כי הוא ידע כל זאת והאיר בישראל לבל יתיאשו עצמן מן הרחמים. כי זה הוא העיקר, בעת שהאדם ח"ו נופל באיזה ירידה יהיה איך שיהיה, אפילו אם נכשל ח"ו אז מאד, אף על פי כן אסור לו לייאש עצמו מן הרחמים, וכמו שעשה מרדכי אז וכל ישראל עמו, ויצא בתוך העיר ויזעק ויעקב גדולה ומרה וכו' וכן כל ישראל בכל מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע וכו', וה' יתברך שמע לקול זעקתם וצעקתם על ידי מרדכי, ואז נתהפך הירידה לעליה גדולה ונעשה מזה פורים, וזכו לקבלת התורה מחדש בחינת קיימו וקבלו, וכל זה על ידי מרדכי, כי מרדכי ידע את כל אשר נעשה מתחילה ועד סוף מאין סוף עד אין תכלית, על כן הוא היה יכול להאיר בישראל אפילו בתכלית ירידתם לבל יתיאשו עצמן מן הרחמים עד שזכו על ידו שיתהפך מהיפוך אל היפוך, ותכלית הירידה יהיה תכלית העליה, בחינת ונהפוך הוא וכו', וזכו אז להשגה גדולה ביותר לקבלת התורה מחדש בחינת קימו וקבלו, וזכו לעשות מזה ימי הפורים האלה".

ההארה לדורות שירידה תתהפך לעליה

והנה כי כן, עלינו להכין לבנו ולהקשיב היטב בקריאת המגילה את ההשתלשלות הזאת ולהתעורר גם אנו בעת ירידתנו ונפילתנו הרוחנית - לא להתיאש, אלא לחפש ולבקש ולהתפלל שה' יהפוך את ירידתנו לתכלית העליה, ולא זו בלבד שלא נחטא עוד, אלא שנתעקש להמתין ולייחל ולבקש שאחר שנשוב אל ה' אזי דייקא על ידי ירידתנו נזכה לקבלת התורה מאהבה ביתר שאת, ובמקום התגברות המן נבוא ל'קיימו וקבלו' בתכלית השלמות כמו שהיה בימים ההם, כי כן הוא גדולת חסדו יתברך.

וזה תכלית קריאת המגילה וקדושת פורים, וכמו שממשיך שם שהכל נועד לכך "שיהיה נמשך הארה זו בכל דור ודור בכל שנה ושנה, שבכל דור

דור ובכל שנה ושנה יאיר עלינו הארה הגדולה הזאת של בחינת מרדכי, שעל ידי זה יהיה לנו כח בכל שנה ושנה לצאת מכל הירידות שבעולם ולהפוך כל הירידות לתכלית העליה, בבחינת 'הימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור דור משפחה ומשפחה', כי השם יתברך ברחמיו המרובים חשב מרחוק להטיב אחריתנו, כי השם יתברך צופה ומביט עד סוף כל הדורות וראה שבדורות הללו בעקבות משיחא בסוף הגלות קודם שנשוב לירושלים ויהיה גאולה נצחית וקדם לזה בודאי תתגבר הסטרא אחרא מאד, ותהיה מקודם הירידה גדולה מאד מאד, על כן הטיב עמנו מקודם, ונתן לנו את ימי הפורים האלה על ידי מרדכי ואסתר, כדי שיאיר עלינו בכל שנה ושנה בחינת הארה הגדולה והעצומה של מרדכי שהיא הארה גדולה מאד מאד שעל ידי הארה הגדולה הזאת יכולים להפוך כל הירידות לעליות וכמובא בכתבים שהארה של מרדכי מאיר עד סוף העשייה, והארה זו של פורים אין נמצא בשום זמן וכו', ואז נתהפכים כל הירידות לעליות כי היא תכלית העליה כנ"ל, וזה בחינת והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, כי זה הדבר נעשה בכל דור ודור בכל עת שצריכים להמשיך השגת התורה, ואז זוכים שנתהפכים כל הירידות לעליות."

פור המן נהפך לפורנו

ועיין בזה עוד נפלאות מה שהרחיב מוהרנ"ת (שם, הל' שחיטה ד-ה) בענין הגורל שעשה המן [שעל שם זה נקרא יו"ט זה פורים, ע"ש פור המן שנהפך לפורנו] איך שנתהפך מן הקצה אל הקצה והירידה הפכה לתכלית עליה, וזה לשון קדשו: "ועל כן המן הרשע ימ"ש הפיל פור מיום ליום ומחודש לחודש עד שנפל לו הגורל על יום י"ג באדר, כי המן היה חכם להרע ומכשף גדול, וידע שהבירורים נעשים בכל יום ויום כפי היום וכפי הדור, ועל כן בחכמתו הרעה הטיל גורלות, כדי לכוון החודש והיום שיוכל להתגבר על ישראל ח"ו, ובודאי גורלו לא היה דבר ריק, ובודאי כיון היטב בגורל היום המיוחד, שהיה בלתי אפשר לעמד כנגדו (עיין אסתר רבה ז, יג), אבל ה' יתברך גיבור על הכל ועשה עמנו נסים ונפלאות גדולות ונוראות, ועזר והושיע למרדכי ואסתר בכח הצומות וזעקתם להכניע המן הרשע וכל זרע עמלק באותו היום דיקא, ונתהפך מהיפך אל היפך, כמו שנאמר 'ונהפוך הוא'. ובאמת היה נס נפלא שאין כמוהו שנתהפך הפור והגורל מהיפך אל היפך ממש, שדייקא באותו היום נהרגו ונשמדו זרע עמלק, ועל כן נקראו הימים האלה פורים על שם ה'פור', כי זה עיקר תוקף הנס הנפלא והנורא הזה, שפורו וגורלו של המן שהיה מכשף מופלג וחכם להרע כזה, וכיוון מאד מאד בגורלו על אותו היום דייקא, אשר באמת היתה עת צרה מאד ולא היה אפשר לעמוד נגדו באותו היום, על כן הסכימו עליונים להגזירה ח"ו. אבל איש בער לא ידע שמאד עמקו מחשבותיו יתברך ואין שום יאוש בעולם, כי אף על פי שבאמת זה היום מסוגל לו לרעתו ח"ו וקשה מאד מאד לעמוד כנגדו עד שכמעט כמעט היו נאבדים ח"ו כל שונאי ישראל, אף על פי כן, אתה מרום לעולם ה', ואפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, כי על ידי הצום והתענית שגזרו מרדכי ואסתר נתהפך מהיפך אל היפך, ונתהפך הגורל והפור, להפיל אותו וזרעו ומשפחתו באותו היום דייקא. כי זה ידוע שבכל מקום שיש כח לסטרא אחרא להתגבר ביותר ויותר, בודאי יש שם קדושה טמונה וצפונה ונסתרת, קדושה גבוהה מאד מאד, רק שהיא בהעלם ובהסתר גדול מאד מאד, עד

שנדמה שאי אפשר בשום אופן להכניע את הסטרא אחרא והקליפה ההיא, אבל באמת אם תרצה תתגבר עליו, רק שצריכים יגיעה יותר בצום ותענית וזעקה ושוועה ותפילה ותחנונים הרבה כמו בימי מרדכי ואסתר, ואז יכולים לזכות שיתהפך הדבר מהיפך אל היפך כמו שהיה אז, שדייקא באותו היום הפילו אותו ונתהפך הפור והגורל מהיפך אל היפך, על כן קראו לימים האלה 'פורים' דייקא. וכמו כן הוא בכל דור ודור ובכל יום ויום, כמו שנאמר והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, והבן מאד דברים אלו למעשה, כי חייך הנצחיים תלויים בזה, שתאמין ותדע בכל יום ובכל עת ובכל מקום שיש לך כח עדיין איך שהוא להתגבר על מה שאתה צריך להתגבר באותו היום והמקום דייקא, וה' יתברך יעזור ויושיע לך".

הנה ק-ל ישועתי אבטח ולא אפחד

עוד גילוי נפלא מעין הנ"ל מתנוצץ ונתגלה בקריאה קדושה ונוראה זו, ועלינו לעמוד הכן לקבלה, והוא: ידיעת הבטחון בכלליות, והאמונה בכח התפילה בפרטיות. וכמו שאנו אומרים בפיט 'שושנת יעקב אחר קריאת המגילה' תשועתם היית לנצח ותקוותם בכל דור ודור, להודיע שכל קניף לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך". כי מסיפור המגילה נתוודע ונתגלה שהמקוים והחוסים בו יתברך לא יבושו ולא יכלמו, וכמו שהיה אז בימי מרדכי, שאף שמצד הטבע לא היה שום תקות הצלה, אולם ישראל שבטחו בה' ואזרו עוז לצעוק אליו ע"ז זכו לישועה גדולה, ובבטחון נכלל שלא להתיירא מהרע, אלא לבטוח ולהאמין שה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם', וכמו שהרחיב בזה מוהרנ"ת (בה' בכור בהמה טהורה ה"ד) שבפורים נמשכת יראה עליונה מאד הנמשכת מבחי' משיח' שהיא בחינת הארת מרדכי שנמשך בפורים שעל ידי זה עיקר קיום התורה שלא יפרו עוד את התורה לעולם בחינת ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו" ועל ידי זה קיבלו את התורה מחדש וזכו לכח לקיימה כראוי ביראה עליונה, וכל זה נעשה על ידי שמרדכי לא התפחד מהמן ולא קם ולא זע ממנו אלא שם מבטחו בה' ופנה אליו בעת צרתו.

ומוהרנ"ת מוסיף שם דברים נוראים איך צריכים לעמוד בשעת קריאת המגילה שאז מתקנים את היראה לבל תהיה יראה נפולה אלא להמשיך עלינו יראה קדושה ואמיתית מה' לבדו ולא משום נברא, וזה לשונו: "וזה בחינת קריאת המגילה שהיא בחינת קריאת התורה, שהיא בחינת יראה, כי צריכים לעמוד בשעת הקריאה באימה ויראה ורתת וזיע כמו בשעת מתן תורה כמובא בכל הספרים, ועכשיו ממשכים היראה בשכל עליון מאד מאד על ידי קריאת המגילה שהיא פרסומי ניסא, שמפרסם שאין להתיירא משום אדם ומשום דבר שבעולם כי אם מה' יתברך לבדו, כמו שראינו בחוש בתוקף הנס הנורא הזה על ידי מפתת המן וגדולת מרדכי, וזה בחינת רבים מעמי הארץ מתייהדים כי נפל פחד מרדכי עליהם, 'פחד מרדכי' דייקא בחינת יראה עלאה".

בטחון בכח התפילה

ומאידך, מקבלים ע"י קריאה זו את הבטחון בכח התפילה, שהם דברי הצומות וזעקתם שנעשו ונקבעו על ידי מרדכי ואסתר, וכמו שכתב הרמב"ם (בהקדמה למנין המצות הקצר בדין מצוות דרבנן), על מצות קריאת המגילה וז"ל: "וציוו לקרות המגילה בעונתה כדי להזכיר שבחיו של הקדוש ברוך הוא ותשועות

שעשה לנו והיה קרוב לשוועתנו כדי לברכו ולהללו וכדי להודיע לדורות הבאים שאמת מה שהבטיחנו בתורה ומי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קראנו אליו", וכמו שהרחיב בזה מוהרנ"ת (בלקוטי הלכות, הל' נחלות ה"ד) וזה לשון קדשו: "בפורים עדיין לא נתבטלה מלכות הרשעה לגמרי, כי אכתי עבדי אחשוורוש אנו, ועל כן אין בו הלל, אבל באמת זהו בעצמו תוקף הנס הנפלא של פורים שהוא גדול מכל המועדים, כי עיקר הנס וההארה הנפלאה והעצומה של פורים הוא שאנו ממשיכים עלינו הארה נפלאה כזאת שהוא הארת מרדכי, שנזכה להתגבר בתפילה גם בימי אריכת הגלות הזו, וזה עיקר שמחת פורים שאנו שמחים בחסדו שאנו בטוחים שגם עתה ישמע תפלתנו ויגאלנו מהרה, וזהו קריאתה זהו הילולה, כי עיקר ההלל של פורים הוא קריאת המגילה, שמפרסם תוקף הנס שגם בעת אריכת הגלות בעת שנדמה שה' יתברך מסתיר פנים ממנו גם אז ה' יתברך שומע תפלתנו, כמו שהיה בימי מרדכי ואסתר, שאז היה בסוף הגלות והרבה חשבו וטעו ונדמה להם שלא ישוב עוד ה' יתברך אלינו ח"ו, ומרדכי ואסתר התחזקו בתפלה גם אז עד שזכו לנס, ואנו ממשיכים עלינו ההארה הגדולה הזאת בכל שנה ושנה להתחזק בתפלה תמיד בכל ימי אריכת הגלות הזו, שאף על פי שאכתי עבדי אחשוורוש אנו ומלכות הרשעה מושלת עלינו כל כך, אף על פי כן אנו בטוחים בחסדו ומחזקים עצמנו להתפלל תמיד עד שיכמרו רחמיו עלינו, וזה עיקר ההלל של פורים בחינת קריאתה זהו הלולא, כי זה עיקר ההארה שממשיכים בפורים שגם בעבודתנו באריכות הגלות נתחזק בתפלה תמיד שזה עיקר מחיית קליפת עמלק על ידי תוקף גדולת מרדכי שמאיר עלינו אז".

ובהתחזקות בבטחון זה אנו לוחמים בקום-נְעִישָׁה בהמן עמלק בעצם יום הפורים שאז עיקר המלחמה להכנעתו וכנ"ל (אות ב), כי ההתחזקות והבטחון הוא עקירת מהות עמלק שכל ענינו הוא "אשר קרך, לשון קרירות, היינו, שהוא מקרר לב האדם מלהתחזק בתפלה שצריכה להיות בחמימות דקדושה, כי הוא המסית למה שמסית והוא המחליש הדעת מלהתחזק בתפילה על זה, מאחר שרואין שזה כמה שצועקין ואינם נושעים ח"ו" (שם, הלכות נחלות ד), ולעומת זה הבטחון וההתחזקות הוא המלחמה בעמלק וכמו שכתב מוהרנ"ת (לקו"ה שבת ז) וז"ל: "כי מלחמת עמלק שהוא מלחמת היצר היא מלחמה ארוכה מאד מאד, וכל נצחון המלחמה הוא כשהוא חזק בדעתו בכח הצדיק לאחוז עצמו ולעמוד בקשרי המלחמה בכל מה שיעבור עליו, כי כל זמן שהאדם אינו מייאש עצמו ומחזק עצמו להתחיל בכל פעם מחדש ועוסק עדיין במלחמה זאת שעיקר הכלי זיין הוא תפילה, הוא נקרא נוצח את המלחמה, וזה הדרך צריכין ללמוד הרבה לקבלו אצל הצדיקים והנלוים אליהם".

הן על כל אלה נשים לבנו היטב בקריאתה, להתעורר להתחזק ולהתחדש בבטחון עצום, ולברוח מכל יראה נפולה ולהתחדש בקבלת עול תפילה וזעקה יהיה מה שיהיה, עד שנזכה לראות בנסים הגלויים בהצלתנו מקליפת המן עמלק בכלל ובפרט.

כל מצוות היום של שמחת פורים תלויים במגילה

והנה, נתבאר לעיל מדברי מוהרנ"ת (פורים ה"א) שקריאת המגילה היא עיקר מצות פורים, וקריאתה זוהי הילולה לפרסם השגחתו המשך בעמוד ח'.

יתברך וחסדו עלינו באופן שנתעורר לבטוח בו באמת. ולכאורה צ"ב, כי הלא מאידך ידוע שעיקר מצות פורים היא השמחה, וכמבואר בליקוטי הלכות (נפילת אפיים ד-ד,ה) וז"ל: "בפורים שאז נכנע המן עמלק שהם בחינת הכופרים אז עיקר המצוה הוא שמחה, כי זה עיקר הכנעתו, וזה בחינת גודל הפלגת השמחה מאד מאד שנוהגים כל ישראל בפורים להרבות אז בשמחה גדולה מאד ועושים אז כל מיני צחוק ושחוק בשביל להרבות השמחה, כי עיקר מצות פורים הוא השמחה?"

אמנם באמת הכל אחד הוא למתבונן, כי אדרבה קריאת המגילה היא שורש התגלות השמחה, ובלא התגלות זו אין שמחה כלל, כי עיקר השמחה תלויה באמונה, כי יסוד השמחה הוא שאנו שמחים בשייכותנו לבוראנו ודבקותנו בו ובתורתו ובמצוותיו ובתקוותנו שה' משגיח עלינו תמיד ושבודאי ייטיב אחריתנו, וכמו שכתב שם בתו"ד: "עיקר הקדושה הוא שמחה, דהיינו לשמוח בהשם יתברך, כי מי שיש לו אמונה שלמה בהשם יתברך בודאי ראוי לו לשמוח תמיד בהשם יתברך, וע"ע שם (בהל' הודאה ו-ב) וז"ל: "צריכין להודות בפה בכל לבו, שזהו בחינת שמחה, כי עיקר השמחה היא ההודאה לה' יתברך שזהו עיקר תכלית השמחה של לעתיד שאז יעסקו רק בתודה והודאה לה' יתברך בשמחה עצומה", וע"ע (שם הל' כלי היין א') וז"ל: "מי שלבו שלם עם השם ואמונתו חזקה ומאמין שהכל ברצונו יתברך, אזי הוא בשמחה תמיד ואין לו שום דאגה ופחד כלל משום דבר שבעולם, כי מאחר שהכל רק ברצונו יתברך, אם כן אין לו להתיירא משום דבר, כי מי יוכל לעשות לו דבר גדול או דבר קטן בלי רצונו יתברך ועל כן הוא שמח תמיד. ואפילו אם לפעמים באין עליו איזה יסורים ח"ו, אעפ"כ מאחר שידוע שהכל ברצונו יתברך לבד, הוא יכול לשמח את עצמו תמיד, כי יודע שהשם יתברך מלא רחמים וכונתו יתברך בודאי לטובה, ובודאי ישוב השם וירחמהו וייטיב אחריתו, והיסורים יתפכו לו לטובה גדולה לעולמי עד ולנצח נצחים, ועל כן הוא בשמחה תמיד".

ויוצא לפי"ז, שכל השמחה תלויה באמונה ובבהירות ההשגחה, ובלא זה לא תיתכן שמחה כלל, והיות וכל התחדשות בהירות האמונה תלויה בקריאה קדושה ונוראה זו המספרת יקרת שייכותנו לבוראנו בכל עת וגדולת מעלת השגחתו עלינו אפילו בהסתרה שבתוך הסתרה כנ"ל, נמצא א"כ שגם השמחה והמשתה של פורים תלוים ועומדים בקבלת בהירות האמונה על ידי קריאת המגילה והיא עיקר נשמת כל מצוות היום.

כח סגולת המגילה הקדושה

וכאמור, שאף על פי שאנו יודעים מכבר את כל ידיעות האמונה וההתחזקות הללו, אולם המשכיל מבין שבכח סגולת קדושת מעלת מרדכי הצדיק ובכח צדיקי הדורות המאירים עלינו הארת נצחון מופלא ונס נשגב זה, ובכח קדושת המגילה וקריאתה ביום זה דייקא, עי"ז נקבעים ונחקקים הדיבורים הקדושים הללו בלבנו מחדש בפלאי פלאות, לחיותנו ולהשריש האמונה בקרבנו באמת ובתמים, בהתחדשות גמורה ובחיות אמיתית.

וכמבואר בדברי מוהרנ"ת (שם, פורים ה"א) מגודל סגולת קריאת המגילה לעורר מהשינה, דהיינו, שגם מי שנפל מחמת תאוותיו ועוונותיו לבחינת שינה, ושקוע בחלומות רעים ודמיונות כוזבים, יוכל הוא בכח קריאה זו לערר נפשו שתלהט לבוראה מחדש לגמרי, וכידוע מה שגילה ריבנו הקדוש

שבכח 'סיפורי מעשיות משנים קדמוניות' מעוררים מהשינה (עיי' לקו"מ ח"א סי' ס'), ומה מאד צריך לעורר התשוקה והרצון שנוכח לזה ע"י קריאה קדושה זו בדך סגולה ופלא, באופן שלא נישן ימינו ושנותינו בהבל וריק, אלא נחיה באמונה שע"ז חיינו יהיו חיים.

וזה לשון מוהרנ"ת שם: "וזהו בחינת קריאת המגילה שקבעו לדורות לקרות המגילה בכל שנה ושנה, והיא עיקר המצוה של פורים, כדי לעורר את ישראל בכל שנה מבחינת שינה על ידי סיפור מעשה של שנים קדמוניות, שזה בחינת המגילה שהיא דבר יקר מאד וכל עיקרה הוא בחינת סיפור מעשה, שמתחלת ו'יהי בימי אחשוורוש', וכן עד סוף המגילה הכל הולך על דרך סיפור מעשה, והוא מעשה של מרדכי ואסתר, שהוא בחינת מעשה של שנים קדמוניות, שעל ידי זה מעוררים מהשינה בכל שנה ושנה, בבחינת והימים האלה נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה, שהמעשה של הימים האלה מביאים לבחינת זכרון בכל שנה וכו', שהיא בחינת התעוררות השינה שהוא בחינת שכחה. כי השינה הוא הסתלקות המוחין, שזה בחינת שכחה שרצה המן להגביר עליהם בבחינת הפיל פור, שהיא בחינת שכחה, כמובא, וכן בכל שנה נעשה זאת (כמובא בספרים), ועל ידי קריאת המגילה כנ"ל מבטלין השכחה בחינת השינה, וכן מהאי טעמא אמרו רז"ל צריך לפשטה כאגרת, כי היא כמו סחפור מעשה שמספרים מאגרת מעשה שהיה בימי מרדכי ואסתר, בחינת מעשה של שנים קדמוניות".

סגולת קריאת המגילה בציבור

ובפרט בהתווסף כח סגולת קריאתה בציבור, שעל זה כותב מוהרנ"ת (שם, הל' ציצית ז-ב) בזה"ל: "כל התגברות עמלק היה לגרש ולרחק ח"ו מהקבוץ הקדוש את הנפשות החלושות שבישראל בבחינת 'ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עייף ויגע', וכמו שאמרו חז"ל שכל מלחמתו היה על אותן שהיה הענן פולטן. ועל כן הכנעתו ומפלתו היה על ידי התפילה בבחינת דין שעל ידי זה מוציאים הנפשות מהסטרא אחרא ומוסיפין אותם על הקבוץ הקדוש, וזה שדדקה אסתר ואמרה 'לך כנוס את כל היהודים' 'כנוס' דיקא, וכן אחר כך כתיב כמה פעמים לשון כניסה וקבוץ, כמו שכתוב 'להיקהל ולעמוד על נפשם' וכתוב 'נקהל היהודים' וכן אמרו חז"ל 'זמן קהילה לכל הוא', כי עיקר הנס של פורים שהוא מפלת המן עמלק היה על ידי הכניסה והקבוץ, שעל ידי זה נתרבים הבתים של התפילה עד אין חקר עד שנתכנסו לתוכם כל הרחוקים וכל הנדחים שכל זה הוא הפך מחשבתו הרעה, ועל כן נפל מאד על ידי זה, ועל כן כשרצה המן להתגבר על ישראל אמר 'ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים', מפוזר ומפורד' דייקא, שישאל הם מפוזרים ומפורדים בין העמים ואי אפשר לקבצם, ועל ידי זה רצה להתגבר על ישראל ח"ו, כי עיקר מפלתו על ידי הקבוץ, ועל כן אמרה אסתר 'לך כנוס את כל היהודים', וזה שכתוב בשלחן ערוך סימן תר"צ שמצוה לחזור אחר רוב עם בקריאת המגילה, כי עיקר תוקף הנס של פורים שהוא מפלת המן עמלק, הוא על ידי הקבוץ הקדוש של ישראל וכו' כנ"ל. ועל כן כל מה שמתקבצין ונתוספין אנשים רבים יותר בשעת קריאת המגילה שהוא פרסום ניסא, מתגדל הנס ביותר ונמשך מפלת המן עמלק ביותר ויותר! ועל כן מצוה רבה להשתדל לשמוע המגילה מהקבוץ של ישראל היותר גדול". עיי"ש עוד.

ומי שמבין זאת, צריך לעורר לבו בשעה שנתקבץ

בבית הכנסת בקהל עם לביל וביום קדושת פורים כדי לשיר עוזו יתברך ולפרסם נפלאותיו, לבקש מאד שבזכות כינוס קדוש זה יתעורר כח ההצלה המופלא של מרדכי ואסתר, ושיתעורר ויתנוצץ אצלו ביתר שאת קדושת כח המגילה, להאיר בלבו יקרת אמונת חדוש העולם ולהטהר מכל הכפירות ולצאת מבליעת הסט"א ולהתקדש בקדושת התורה באמת ובתמים.

אמר עם הספר

ונוסף לזה יש כאן סגולה נוספת מצד עצם קדושת איגרת קדושה זו, שטמון בה אור פניהם שכלם ונשמתם של מרדכי ואסתר, שכתבוהו בקדושה נוראה וקבעוהו לדורות, ובכוחה לעורר נפשות ישראל לשוב אל ה' באמת ולהתחבר עי"ז לכל קדושות ספרי הצדיקים האמיתיים ולקבל מהם עצות אמיתיות.

וכמו שכתב מוהרנ"ת בה' תענית (ה"ד אות כ' הנ"ל) וז"ל: "וזהו בחינת תוקף הנס של פורים שזכו על ידי גודל הנס שיתחדש ספר קדוש כזה שהיא המגילה הקדושה שקורין ברבים ומברכין עליה תחילה וסוף, שמיום מתן תורה לא נתחדש ספר כזה שיקראו בו בציבור בברכה תחילה וסוף, ועל ידי שנתחדש ספר כזה שמגלה ומפרסם אלקותו יתברך בעולם, על ידי זה אנו ממשכיין עלינו בכל דור ודור קדושת הספרים אמיתיים של גדולי הצדיקים האמיתיים שמחדשים ספרים נפלאים בכל דור ודור. ועיקר מעלת הספרים הקדושים ההם הוא שהם בחינת קיום התורה שזוכין על ידם להתעוררות אמיתי ולעצות אמיתיות נוראות לזכות על ידם כל אחד לקיים את התורה באמת בתמימות, שעל ידי ספרים האלו כו' נמתקין כל הדינים שבעולם".

וממשיך שם: "וזהו 'ובבואה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו', עם הספר דייקא, שדייקא על ידי בחינת הספר הנ"ל על ידי זה דייקא ישוב מחשבתו הרעה על ראשו, כי על ידי שנתוסף ספר, על ידי זה נמתקים כל הדינים שבעולם עד שזוכים לעצות שלימות עצות עמוקות מאד שהם בחינת קיום התורה בחינת קיום וקבלו, כמו שאמרו רז"ל הדר קבלוה בימי בימי אחשוורוש, ועל ידי זה ממשכיין בחינת קיום התורה בכל דור ודור על ידי הספרים הקדושים שמחדשים הצדיקי אמת בכל דור, שהם שלימות התורה, שתהיה נכללת בבחינת קודש קדשים, שעל ידי זה עיקר קיום התורה, כי זוכין לעצה שלימה ולהנהגות ישרות על ידם".

והמשכיל בעת ההיא לא ידום, בבכי ובתחנונים ירבה קודם בוא הימים העצומים הללו, שיזכה להתעורר ולקבל קדושת ידיעות האמונה והבטחון וההתחדשות בתפילה בעמקי נפשו, ובפרט בבוא הימים הללו בעצמם, וכל שכן בעת ההכנה לקריאת המגילה והקריאה עצמה, שיעמוד ביראה ובשמחה לשמוע ולקבל ולהכניס בלבו פנימיות דברי האיגרת הזאת.

והן א-ל כביר לא ימאס, וכמו שעשה לנו נסים ונפלאות בימים ההם בזמן הזה, כן יושיע ברחמי לטהר לבנו ומחוננו מכל סיגי זוהמת הכפירות הבאים מכחו של עמלק ולייסד האמונה הטהורה בלבנו, ובכוחה ניוושע תשועת עולמים לקיים בנו תבואי תשורי מראש אמנה חיש קל מהרה.

אֲכָלוּ רַעִים שְׂתוּ וְשָׂכְרוּ דוּדִים!

ע' פרוב, עיקר תשומת הלב מוקדשת לשתיית היין והשכרות של פורים, אמנם עלינו לזכור שמלבד השתיה והשכרות, יש לנו מצוה לאכול "סעודת פורים" ולהרות בה, וכפי שנפסק בשולחן ערוך: **"מצוה להרות בסעודת פורים!"** (ש"ע א"ח סימן תרצ"ה סעיף א').

והנה, האכילה של סעודת פורים גדולה וגבוהה וקדושה מאד, ולמען יתעורר לבבנו להבין מרחוק עד היכן מגיעה קדושת סעודה זו, נביא מעט גרגירים מליקוטי הלכות, כשבתחילה נכתוב בקיצור נמרץ תמצית הדברים ואח"כ נעתיק מעט מלשוננו הקדוש.

הקב"ה מבקש מאתנו לאכול סעודת פורים

אחר שהתעניינו בתענית אסתר, מתוך בושה מהשם יתברך - בא הקב"ה בפורים ומבקש מאתנו "אכלו רעים שתו ושכרו דודים", ואז נמשך בחינת חיי העולם הבא שאז נאמר "ואכלתם אכול ושבעו". וכלשון מוהרנ"ת:

"וזה בחינת 'באתי לגני אחותי כלה אריתי מורי עם בשמי'." מורי עם בשמי' זה בחינת מרדכי ואסתר, 'מור' זה בחינת מרדכי מר דורו. 'עם בשמי' זה בחינת אסתר שנקראת הדסה. 'אכלתי יערי עם דבשי', פירש רש"י, שקיבל מה שאינו ראוי עם הראוי, זה בחינת שמחת פורים שהשם יתברך מקבל באהבה כל מה שעושין ישראל מחמת שמחת פורים, אף על פי שיש בהם ענייני צחוק ודרך בטות שגראה כאינו ראוי, אף על פי כן השם יתברך מקבל הכל באהבה מחמת שעושין זאת מחמת שמחת פורים הגדולה מאד. **ואז אומר השם יתברך 'אכלו רעים שתו ושכרו דודים'. כי השם יתברך, כביכול, בעצמו מבקש את ישראל שיאכלו וישתו בשמחה ולא יתביישו עוד וכנ"ל.** וזה בחינת מה שקודם פורים מתעניין תענית אסתר, כי התענית בשביל תשובה, היינו שממשיכין על עצמנו בושה הנ"ל עד שמתביישין להושיט המאכל לפיו כנ"ל. וזה בחינת התענית של כל הבעלי תשובה, כי עיקר התשובה היא הבושה שאז מתביישין לאכול, על כן מתעניין. וזה בחינת תענית אסתר קודם פורים. ועל ידי זה זוכין לתשובה שלימה, שעל ידי זה זוכין לבחינת חיים נצחיים הנ"ל, **שהוא בחינת חיי עולם הבא שאז נאמר 'ואכלתם אכול ושבעו וכו' ולא יבושו עמי לעולם' כנ"ל.** וזה בחינת אכלו רעים וכו' כנ"ל" (ליקוטי הלכות, תפילין ל, ה).

אכילת פורים הוא מזון הנשמה

בכל אכילה שאוכלים יש אחיזת 'עץ הדעת טוב ורע', ונאחז בו קליפת המון עמלק, ומזון הגוף מחליש את מזון הנשמה. אמנם, בפורים מאיר הארת מרדכי ואסתר, שהם ממשיכים את "הקול המשקה את הגן", שהוא מזון הנשמה, ומתקנים את חטא עץ הדעת שהגביר מזונא דגופא. ולכן בפורים מצוה לאכול ולהרות בסעודה, כי הוא מזון הנשמה ממש. בלי אחיזת עץ הדעת טוב ורע.

וזה לשון מוהרנ"ת:

"וזהו בחינת סעודת פורים שאז מצוה לאכול ולהרות בסעודה, כי על ידי בחינת חוט של חסד הנ"ל נתתקן האכילה בקדושה, כי זוכין שתהיה האכילה בבחינת מזונא דנשמתא על ידי הריח הטוב שנמשך על ידי הניגון, שהוא בחינת חוט של חסד הנ"ל כנ"ל. וזה בחינת מרדכי, כי על שם זה נקרא מרדכי על שם ריח הטוב, בחינת מר דורו שהוא ראש לכל הבשמים והריחות, כמו שכתוב 'ואתה קח לך בשמים ראש מר דרום'. וכן אסתר נקראת הדסה, בחינת הדס שמעלה ריח טוב, כי הם זכו להמשיך בחינת חוט של חסד הנ"ל, שהוא

קול הניגון הנ"ל המשקה את הגן, שמשם כל הריחות כנ"ל, כי על ידי הקול המשקה את הגן נכנע המן עמלק שהוא זוהמת הנפש, בחינת עקב עשיו, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה "המן מן התורה מנין? שנאמר המן העץ", נמצא, שהוא עיקר זוהמת הנפש שנמשך על ידי אכילת עץ הדעת טוב ורע, והכנעתו ומפלתו על ידי הקול הנ"ל המשקה את הגן, שזהו בחינת פסוק "את קולך שמעתי בגן ואירא", שנסמך בפרשה לפסוק "המן העץ", כמבואר שם, כי בחינת את קולך שמעתי וכו', שהוא בחינת הקול הנ"ל הוא תיקון אכילת עץ הדעת, ועל ידי זה נופל המן שאחיזתו משם, שהוא בחינת מזונא דגופא, וזוכין לבחינת מזונא דנשמתא, שנמשך על ידי הקול הנ"ל שמשם גדלים כל הריחות כנ"ל, שנמשך על ידי מרדכי ואסתר היא הדסה שנקראין על שם הריח הטוב כנ"ל" (ליקוטי הלכות, ציצית ה, כו. וכן כתב בליקוטי הלכות, ברכת הריח ד, טו).

גילוי אור הצדיק

בפורים מכניעים את המן שניגתו מפגם האכילה, שעל ידי זה מסתיר את אור הצדיק. ועתה האכילה בכשרות, שאדראב מכניע כסילות השכל ומתגלה על ידי זה אור הצדיק, וכלשון מוהרנ"ת:

"ועל כן מצוה גדולה לאכול בפורים ולהרות בסעודה מאד, כי עיקר שלימות הדעת ותיקונו והכנעת הכסילות שמשם יניקת המן כנ"ל, הוא על ידי אכילה כשהוא בכשרות כנ"ל" (כמבואר שם, עיין שם). שזה נעשה על ידי הצדקה ומקרא מגילה כנ"ל" (ליקוטי הלכות, פורים ב, ב).

מאכלי סעודת פורים הם 'לחם מן השמים'

האכילה ביום זה הוא אכילת מן 'לחם מן השמים', ומתקנים פגם האכילה שגורמת הסתרה ופגם הדעת. וכלשון מוהרנ"ת: "וזה ענין סעודת פורים, כי מעתה שנתתקן הדעת וזוכין לבחינת מחלוקת לשם שמים, שהם בחינת הדיבורים שמקבלים מן הידיים (כמו שמבואר שם). שזה בחינת מפלת המון עמלק ומקרא מגילה, שהיא בחינת דעת של התגלות ההסתרה כנ"ל, על כן זוכין עתה לבחינת 'לחם מן השמים', בחינת אכילת מן, בחינת מצה, כמבואר שם. ועל כן דייקא מצוה לאכול ולהרות בסעודה, כי אכילת זה היום היא בחינת דעת, לבחינת לחם מן השמים, בחינת מחלוקת לשם שמים שהיא שלימות הדעת (כמבואר שם). ועל ידי אכילת סעודה זו של פורים נתתקן פגם האכילה שנהנה מסעודה של אותו רשע, שעל ידי זה היה פגם הדעת מאד וגברה ההסתרה כנ"ל, אבל אכילה זו הוא היפך מזה, כי הוא בחינת שלימות הדעת כנ"ל" (ליקוטי הלכות, פורים א, א).

"ותורתך בתוך מעי"

במאכלי סעודת פורים מאיר אור התורה, אור ה'נעשה ונשמע' של קבלת התורה, ומתקנים "ותורתך בתוך מעי", וכלשון מוהרנ"ת:

"מהארת נשמע ונעשה שהוא השגת התורה, מזה נמשך האכילה דקדושה, שהוא השגת התורה, מזה נמשך האכילה דקדושה שהיא בחינת סעודת שבת בחינת אכלו מעדנים וכו' כי חדות ה' מעוזכם כנ"ל. וזה בחינת ותורתך בתוך מעי בחינת לכו לחמו בלחמי ושתו, כי האכילה היא בחינת תורה, כי על ידי התורה שמקבלין בחינת נעשה ונשמע, על ידי זכרון לאכול בקדושה, כי האכילה מחברת הנשמה והגוף, ועל כן על ידי הנשמע ונעשה שעל ידי זה זוכין לעזות

דקדושה ואז יכולה הנשמה להאיר בגוף, על כן אז יכולין לאכול בקדושה, דהיינו שיתחבר הנשמה והגוף על ידי האכילה ותאיר הנשמה בהגוף שזה עיקר החיים וכו' כנ"ל. וזה בחינת סעודת שבת וכו' כנ"ל. וזה בחינת סעודת פורים בחינת שמחה ומשתה ויום טוב, כי אז זוכין לשמחה, בחינת כי חדות ה' היא מעוזכם כנ"ל, ואז האכילה בקדושה בחינת "אכלו משמנים ושתו ממתקים כי חדות ה' היא מעוזכם". נמצא שבתוך האכילה דקדושה שהוא בחינת סעודת פורים, מאיר בה בחינת הארת התורה בחינת נעשה ונשמע בחינת ותורתך בתוך מעי כנ"ל" (ליקוטי הלכות, תחומין ד, יח).

כוח הסעודה ככוח התענית

כשרוצים להכניע את קליפת המון עמלק, צריכים לצום ולהתענות. אך בפורים, מחמת גודל הארת קדושת מרדכי ואסתר, פועלים על ידי האכילה מה שפועלים על ידי התענית, ומכניעים על ידי זה את קליפת המון עמלק!

וזה לשון מוהרנ"ת:

"בעת שהתגבר המון, שהוא השונא הגדול, הוצרכו לצום, כמו שכתוב 'וצומו עלי'. כי אז צריכין לצום כשמתגבר השונא הגדול, שהוא עשיו בחינת המון עמלק, כמבואר היטב במאמר הנ"ל. ועל ידי הצום הוא נכנע בבחינת 'וכתוהי מפניו צרי' ראשי תיבות 'צום', עיין שם היטב. ועל כן התענו שלשת ימים, שהם כנגד שלשה אבות שבהם נכנסה אסתר אל בית המלך, כמובא, כי עיקר הצום היה כדי להכניע המון עמלק שהתגבר על ידי פגם האכילה של הסעודה של אותו רשע שהתגבר על ידי פגם אמונת חכמים כנ"ל. וזה בחינת וצומו עלי, 'עלי' דייקא, כי היא בחינת אשה יראת ה', בחינת אמונת חכמים שעיקר התענית היה בשביל זה. ועל ידי התענית לא די שהכניעו את עמלק המון השונא הגדול, אף גם זכו אל ההיפך ממש, כי זכו לעלות לבחינת נדר על ידי מרדכי ואסתר כנ"ל, ועל ידי זה חזר ונתתקן אמונת חכמים וזכו לבחינת שבת שכלול בשלשה אבות. וזה בחינת שלשה ימים שהתענו שהם כנגד שלשה אבות, שאחר כך זכו להיכלל בהם על ידי בחינת נדר, בחינת מרדכי ואסתר כנ"ל

וזה בחינת סעודת פורים, כי זה עיקר התיקון שנעשה על ידי תוקף הנס של פורים, שזכו לבחינת עונג שבת, בחינת אכילה דקדושה על ידי בחינת נדר. ועל כן אז מצוה להרות בסעודה, כי היא בחינת אכילה דקדושה, בחינת עונג שבת. וזהו בחינת סעודת פורים, כי אז בעת הצרה קודם שנתגלה להם הארת מרדכי שהוא היה תוקף הנס, שהוא בחינת נדר, אז היו צריכין לצום כדי להכניע המון עמלק כנ"ל וכמבואר במאמר הנ"ל, אבל אחר כך כשעשה השם יתברך הנס והאיר עליהם הארת מרדכי שהוא בחינת נדר וזכינו שיאיר לנו זאת ההארה של בחינת מרדכי בכל שנה ושנה בכל דור ודור, כמו שכתוב 'והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור', על כן עכשיו בפורים שמאיר אז הארת מרדכי בחינת נדר, על ידי זה זוכים אז לבחינת עונג שבת אכילה דקדושה, ועל כן אז מצוה גדולה להרות בסעודה כנ"ל ... ועל ידי זה אנו מכניעין בכל שנה את השונא הגדול בחינת עשיו, בחינת המון עמלק. כי עכשיו שזכינו לאכילה דקדושה, בחינת עונג שבת, אז אין צריכין לצום, ואנו מכניעין אותו על ידי האכילה! כמבואר במאמר הנ"ל" (ליקוטי הלכות, יג, ב, יח-ט).

יהי רצון שנזכה לאכול סעודת פורים, בקדושה וטוהרה, בששון ושמחה, ולהמשיך עליונו עוצם התיקונים הנפלאים המאירים בעת הסעודה, ולראות במהרה בהכנעת קליפת המון עמלק והתגלות קדושת הצדיק האמת, אמן ואמן.

ספר נחלי בינה

מלוקט מדברי ראשונים ואחרונים ובמיוחד מדברי הבעש"ט ותלמידיו זיע"א

יכולין בקל לנטות ומקבל שינוי. על כן נקראה שושנה מלשון שינוי, ועל כן ישראל אז שהגיעו למעלה הגדולה וקבלו התורה מחדש מאהבת הנס, עדיין נתייראו פן מחמת רכות לבם לאט לאט ישתנה הדבר ותתקרה האהבה, אך בראותם יחד תכלת מרדכי, היינו שמראה התכלת אינה משתנית (כמבואר במנחות (מג, ב) שזהו הסימן בין תכלת של חלזון שאינו משתנה לשאר צבעונין הדומין לה), ובאשר ראו שמרדכי הוא הגואל שלהם שיש בו מדה זו, היתה שמחתם שלימה. (ספר שם משמואל)

סימן ד שושנת יעקב ענף אחד אות פו טו-43

על ידי המגילה יתבטלו חבלי משיח

נאמר במגילה אותיות של ת' ח' גדולים, ח' מתיבת חו"ר, ות' מתיבת ותכת"ב אסתר, אשר ת"ח עולה חבלי משיח, שיתגלה חסדים שלא יהיה חבלי משיח. (ספר עטרת ישועה) ענף י מעלת וסגולת הקריאה אות נז טו-21

על ידי מחיית עמלק בגלות נזכה למחות שמו בדורו של משיח

במדרש תנחומא פרשת תצא (יא) מלחמה לה' בעמלק מדור דור (שמות יז, טו), רבי אליעזר ורבי יהושע ור' יוסי. רבי אליעזר אומר מדורו של משה עד דורו של שמואל, רבי יהושע אומר מדורו של שמואל עד דורו של מרדכי ואסתר, ר' יוסי אומר מדורו של מרדכי ואסתר עד דורו של משיח שהוא ג' דורות כו' [הוספת הגר"מ - היינו על ידי שמקיימים מצוות מחיית עמלק מדורו של מרדכי על ידי זה נזכה למחות שמו בדורו של משיח]

כת"י מורנו שליט"א על הספר טו-68

שושנה מלשון שינוי אך תכלת אינו משתנה

שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי. כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה הגיד פירושו, כי שושנה היא רכה כמו שנאמר (תהלים מה, א) למנצח על שושנים, וברש"י שם על תלמידי חכמים שהם רכים כשושנים, וכל דבר רך

ההמלחמה שכל אחד יכול ללחום עם עמלק ע"י לימוד התורה

ענין מחיית עמלק בזכור אשר עשה, כי יקשה מה נעשה אנחנו בגלות המר הזה איך נלחם בו להמלט על נפשנו, לכן כתיב (אסתר ט, כה) עם הספר ישוב מחשבתו הרעה ללמוד בכל עת בספר במחשבתו לתקן מחשבתו הרעה, כי כל איש ישראל גם ביושבו בבהמ"ד אחורי התנור יוכל ללחום בעמלק עם הספר לקרב הגאולה ואינו צריך להלחם בחרב וחנית. אבל אם יסובב בעיר בשווקים ורחובות הנה כתיב (שיר השירים ג, ב) אבקשה את שאהבה נפשי בקשתיו ולא מצאתיו, כי אף אם הוא נצרך לבקש את פרנסתו הנה מצודה פרוסה על כל החיים. הככר לחם והפרנסה היא מצודה על כל החיים בהתערבו עם הרשעים חלילה ופוגם את נפשו במחשבה. וצריך שמירה מעולה מאד. אך עם הספר יהיה ניקל לשמירת המחשבה ללחום מלחמת עמלק ולקרב את הגאולה במהרה בימינו אמן. (ספר תפארת שלמה רמזי פורים)

ענף יא רמזי המגילה אות עז טו-28

הליכות ועובדות מחכימות שנערכו ונעבדו מתוך איצרות שיהותו של הגר"ם שכמער שליט"א

הסיפור ולקחו

מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ

והעגמת נפש והחלישות הדעת שקיננו במסתרי ליבי, וכשהתבוננתי בהם נפלה עלי מרירות כזו, שאיני יודע אם בכל כדור הארץ היה עוד נפש אחת שעברה עליו מרירות כזאת; שיהודי כמוני שהיה 'חסיד' עם כל הגיונים והדקדוקים הגיע למצב כזה כפי שהגעתי, ועברתי על עבירות רבות כאלו, כאחרון הריקים שבאומות, ה' ירחם.

מה עוד, שבמצב שאליו נקלעתי הייתי בודד בעולם, לא הייתי 'גוי' ולא 'ישראלי', לא היו לי אשה ולא בנים, ונפשי מרה לי מאוד.

שהייתי אז בבית מדרש מסוים במדינה כלשהי ברחבי העולם. נשכבתי על ספסל אחד שלידו היה שולחן, וחשבתי לעצמי מרוב מרירות שהלוואי וכיפת בית המדרש היתה נופלת עלי!...

בעודי שוכב ושוקע במחשבות של ייאוש מייסרות, ראיתי על השולחן הסמוך ספר בלתי מוכר, נטלתי אותו והחלתי לקרוא בו, ולמרבה הפלא ראיתי שם שיחה כזו, שקלעה בדיוק למצב בו הייתי שרוי, והרגשתי שהקב"ה שלח לי כעת מלאך מיוחד אליו להושיט אליי את הספר הלז שידבר אלי ולנפשי שיחה כזו שאליה נצרכתי לעת כזאת.

וסיים הלה את סיפור השבתו לחיק היהדות:

רציתי לדעת מי הינו הכותב הפלאי של השיחה המרפאת את נפשי, וראיתי שזה אחד מספרי ברסלב.

ועתה - שואל הנך איך אני מגיע לכאן?!

החסיד רבי יונה לכל התבטא פעם ואמר לי:

בימי נעוריי התגדלתי עם הרבה חברים. מפחד ומצממר לחשוב מה עלה בגורלם ואיפה הם נמצאים היום - אבל לי עזר השי"ת וקירב אותי לאורו של רביה"ק, ודברי ההחזקות שבספר 'ליקוטי עצות' הם אלו שהחיו אותי והצילו את נפשי!

הלוא וודאי וברור ש'התחזקות' ראה, שהרי 'התעוררות' היתה לו כל הארבעים שנה כשהחלק אלוך ממעל שבו צעק בקרבו והתחנן אליו להתקרב להשי"ת, אלא שהרע שבו מנע זאת ממנו, ורק לאחר המחזה כשהבין שאכן יכול להתהוות ממנו התנא הק' רבי עקיבא - אז התעורר לשוב אל השי"ת.

הרי לנו שה'התחזקות' היא ה'התעוררות' הגדולה ביותר.

בהקדמת הספר כותב המחבר, רבי אלטער טעפליקער, שרביה"ק "הפליא עצה הגדיל תושיה ביותר לחזק ולאמץ כל הנפשות החלושות והעייפות, אפילו המונחים למטה בעשר כתרין דמסאבותא, שידרו בעונותיהם עד השאלו תחתיות ומתחתיות". כלומר: רבינו מדבר לאנשים שלא רק נפלו לשאול תחתיות, אלא נפלו 'מתחת לשאלו התחתיות', ואף על פי כן מחזק אותם בלשונות כאלו נוראים של חיזוק שבוודאי עדיין יש להם תקווה.

לפני שנים רבות הכרתי איזה יהודי, שבימי הקודמים היה "חסידשער איד" והשתייך לחסידות מסויימת וסגורה, ובשלב מסוים התדרדר והחליק במדרון המוות, עד שנעשה כמשומד לגמרי ר"ל. אמנם, בסופו של דבר חזר אותו יהודי בתשובה שלמה.

ביום מן הימים עלה לבית מדרשנו הגדול במאה שערים, ורציתי לדבר עמו ולחזק אותו.

ניגשתי אליו ושאלתי אותו: הלוא אתה היית נמנה על חסידות פלונית, ומה הביא אותך לבית המדרש שלנו?

הלה התרגש מן השאלה, והחל לספר לי את סיפור חייו:

בעקבות מלחמת העולם השנייה נפלתי מסיבות כלשהן לשאול תחתיות, רחמנא ליצלן, אך כעבור רוח הסערה הגדולה בשעתה ולאחר שהשתתקו רעמי תותחי ההפגזות האיומות שנשמעו בעולם זה כמה שנים - החל הניצוץ שבליבי להתעורר בתשובה. אך הנה, כשיש התעוררות לתשובה הדרך הוא שחוזרים במחשבה אל כל המעברים

לרגל יום האירצייט של מחבר הספר הקדוש 'משיבת נפש', הלא הוא החסיד המופלא רבי אלטער טעפליקער הי"ד, שנהרג על קידוש ה' ביום י"ב [או י"ג] אדר ב' תרע"ט, על ידי כנופיות הפורעים (באנדעס) ימ"ש.

שמו המלא להזכרה: רבי משה יהושע בן רבי אשר זעליג (באזשיאלנסקי)

כל עסקו וענינו של זה הספר 'משיבת נפש', הוא לחזק את הנפשות העייפות וחלושות, ועל פי האמת, ה'התחזקות' הינה ה'התעוררות' הגדולה ביותר, שהרי בכל יהודי טמון חלק אלוך ממעל, ובמעמקי נפשו הוא מלא בהשתוקקות להשי"ת, ואינו רוצה להיות נאבד מאתו יתברך, והוא רוצה להיות קרוב לאביו שבשמים, אלא שהבעל-דבר מסיתו ומפתה אותו לעבירות ח"ו, ואחר כך מייאש אותו עשרת מונים, ועל ידי זה מונע אותו מלהתקרב להשי"ת.

ולכן יש לדבר דייקא דיבורי התחזקות לאלו האנשים שנדמה להם שהם הרשעים הגדולים ביותר, ולפתוח להם פתח עד שירגישו שיכולים לרוץ ולברוח אל השי"ת, כי בזה נותנים להם הכח והרצון להיות צדיקים גדולים ממש.

ואכן, רואין ענין זה אצל רבי עקיבא, שארבעים שנה היו טמונים בנפשו של רבי עקיבא כוחות רעים שמנעו אותו מלהתקרב להשי"ת, ומללמוד תורה, ולא היה מאמין בשום אופן שיכול להתהוות ממנו התנא הק' רבי עקיבא, כי הרע לא נתן לו להאמין וייאש אותו. ואכן מובא בחז"ל (אבות דרבי נתן פ"ו) שהתעוררות של רבי עקיבא היתה, כשראה מים שטפטפו על אבן וניקבו חלק מהאבן עד לצידו השני, ורבי עקיבא הבין מהמחזה הזה שנגלה לפניו, שעל ידי התורה אפשר להכניע את האבן - ואם אבן הוא נימוח, ובכך הבין שגם האבן שבתוכו יכולה להתבטל ולהתמסס על ידי התורה.

הבה נתבונן; מה ראה ר' עקיבא, ה'התחזקות' או 'התעוררות'?

טעה והחליף 'בונה ירושלים' עם 'המחזיר שכינתו לציון'

שכח לומר 'נחם' בברכת 'לירושלים עירך'

השבוע למדנו מדיני אמירת 'נחם' במנחה של תשעה באב, וכתב **המשנה ברורה** (סי' תקנז סק"ב) שמי ששכח לומר 'נחם' בברכת 'לירושלים עירך' יאמרנה בברכת 'דצה', כי מעיקר הדין נתקן לכתחילה לאומרה בברכת 'דצה' אלא שאחר כך שינו את המנהג לאומרה בברכת 'לירושלים עירך' ועל כן אם לא אמרו שם יאמרנה כפי שנתקן מעיקר התקנה.

'מנחם ציון ובונה ירושלים' ענין אחד היא

והוסיף **המשנה ברורה** שאם אומר נחם בברכת רצה אין צריך לחתום ב'ברוך מנחם ציון', אלא יאמר כרגיל 'ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים ברוך אתה ה' המחזיר שכינתו לציון'. וביאר **בשער הציון** שחתימה זו הוא גם כן מענין 'נחם' לציון וירושלים חדא היא. והוכיח כן, ממה שאנו חותמים בברכת וירושלים עירך 'מנחם ציון ובונה ירושלים', והלא על פי הלכה אסור לחתום ברכה אחת בשני עניינים, ועל כרחך דירושלים וציון ענין אחד היא.

כדברי המשנה ברורה מבואר **בש"ך** בהלכות אבלות (סי' טעט סק"ד) שכתב שאין לחתום בברכת אבלים 'ברוך מנחם אבלים ובונה ירושלים' לפי שאין חותמים בשתי עניינים, וכתב שמה שאנו חותמים בתשעה באב 'מנחם ציון ובונה ירושלים' כולה חדא מילתא היא. וכן כתב **המאמר מרדכי** (סי' תקנז סק"ב).

סיים 'המחזיר שכינתו לציון' בברכת המזון

לפי דברים אלו יש להסתפק במעשה שהיה: אברך אחד בירך ברכת המזון בסעודת שחרית בחג השבועות, ומרוב עייפות טעה בברכתו ולאחר שאמר 'עלה ויבוא' במקום לסיים 'ובנה ירושלים', המשיך 'ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים באי' המחזיר שכינתו לציון, וכשהתחיל לכרוע במודים נזכר שהוא באמצע ברכת המזון. והסתפק האם צריך לחזור ולברך ברכת המזון שנית, או שמא יצא ידי חובה במה שחתם ותחזינה עינינו מפני שעניינו אחד כמו 'ובנה ירושלים'.

סיים 'בונה ברחמי ירושלים' בשמונה עשרה

וכן יש להסתפק במי שמתפלל שמונה עשרה בראש חודש וטעה לאחר אמירת 'עלה ויבוא', ובמקום לסיים 'ותחזינה עינינו' המשיך לומר 'ובנה ירושלים' וסיים 'ברוך אתה ה' בונה ברחמי ירושלים אמן'. האם צריך לחזור לתחילת ברכת רצה, או שיצא במה שחתם 'בונה ברחמי ירושלים'.

ראיה מדברי המשנ"ב שיצא

והנה **המשנה ברורה** כתב (סי' סח סק"א) כי מי ששינה את נוסח הברכות ולא אמר אותו לשון ממש רק אמר את ענין הברכה בנוסח אחר,

יצא בדיעבד. ואפילו אם חיסר כמה תיבות, יצא בדיעבד הואיל והיה בו הזכרת השם ומלכות. ולפי זה יש לומר דלאורה לפי מה שכתב המשנה ברורה דסיום 'המחזיר שכינתו לציון' הוא ענין אחד כמו 'מנחם ציון ובונה ירושלים' אם כן לא נקרא ששינה ממטבע הברכה ויצא.

חז"ל תיקנו ב' ברכות בשמו"ע ולא יצא

אמנם לכאורה אי אפשר לומר כן, שהרי תיקנו חז"ל בברכות שמונה עשרה שתי ברכות נפרדות, ברכה אחת על בנין ירושלים בברכת 'לירושלים עירך', וברכה אחרת על עבודת הקרבנות בברכת 'דצה'. וכמבואר **במסכת מגילה** (דף ט) ששמעון הפקולי סידר שמונה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה, ולמדו שם את כל סדר הברכות מדרשות חז"ל ומפסוקים. ואם כן משמע שבברכת רצה שנתקן על חזרת השכינה והעבודה בבית המקדש תיקנו לחתום בהמחזיר שכינתו לציון, ובברכת וירושלים עירך שנתקן על בנין ירושלים תיקנו לסיים בונה ירושלים. ואם מסיים בונה ברחמי ירושלים על ברכת רצה הרי זה כאילו כפל שנית ברכת וירושלים עירך ולא התפלל על העבודה ולא יצא.

בשמו"ע תיקנו ברכה על ירושלים ועל ציון

כך נראה גם מדברי **המלבי"ם** דברכת 'המחזיר שכינתו לציון' הוא על החזרת השכינה והכהונה, ואילו 'בונה ירושלים' הוא על קיבוץ גלויות, וכה דבריו על הפסוק (ישעיה' טו ט) "על הר גִּבְהָה עָלֶיךָ לַךְ מִבְּשֶׁרֶת צִיּוֹן, הִרְמִי בַכַּח קוֹלְךָ מִבְּשֶׁרֶת יְרוּשָׁלַם: "ב'ציון' היה מושב המלך והסנהדרין ומקום המקדש, ו'ירושלים' ישבו ההמון, ו'ציון' תבשר כי השיב שכינתו לציון והמלכות והכהונה, ו'ירושלים' תבשר על קיבוץ גלויות. וכן נראה מלשון **המדרש שוחר טוב** (דף ט) 'התקינו חסידים הראשונים שיהיו מתפללים שלש תפלות בכל יום, והתקינו בו אנא רחום ברחמיך הרבים השב שכינתך לציון וסדר העבודה לירושלים, ותקנו בונה ירושלים ברכה בפני עצמה בתפלה", ע"כ.

ודוגמא לזה מצינו בברכות בהפטרות שתיקנו חז"ל שתי ברכות נפרדות, ברכה אחת על בנין ציון 'רחם על ציון כי היא בית חיינו' ומסיימים 'משמח ציון בבניה'. וברכה אחרת על מלכות בית דוד 'שמחנה ה' אלקינו באליהו הנביא עבדך ובמלכות בית דוד משיחך' ומסיימים 'ברוך אתה ה' מגן דוד'. וכאן תיקנו חז"ל את נוסח הברכה של בנין ציון בשם 'ציון' ולא בשם 'ירושלים' כמו בברכת שמונה עשרה, ואף על פי כן פשוט שצריך שיהא כן שתי ברכות, ואף ששני הדברים לתייחס זה בזה ועניינם דומה שחזרת המלוכה יהיה לאחר קיבוץ גלויות מי שסיים סיום אחת לשניה לא יצא ידי חובתו.

דחיית הראיה מהמשנ"ב

ומה שכתב המשנה ברורה שהמסיים על

חובת השמיעה ב'פרשת זכור'

והנה **המשנה ברורה** (שם ס"ק טו) תמה על המגן אברהם איך יוצאים בקריאת פרשת 'ויבוא עמלק', הלא שם לא נזכר רק סיפור המלחמה ולא יותר, ואילו אנתנו נצטוונו לקרוא את הפרשה שכתוב בה שיש מצות זכירת מעשה עמלק ומחייבת עמלק, ולקרוא בתורה את הפירצה שפרץ בנו עמלק 'אשר קרן בדרך ויזנך בך', וזה לא נזכר בפרשת ויבוא עמלק. ואם כן לפי דברי המשנה ברורה יש חיוב לשמוע את כל הפסוקים של פרשה זו דוקא.

ומכל מקום גם לשיטת המשנה ברורה יש לומר שאם דילג על איזה תיבה ועדיין שמע את עיקרי הדברים יצא. וכן פסק **הגרשז"א** ז"ל (ה"ש מועדים פ"ח דין ב) **ועוד אחרונים** (ירושלים במועדיה פורים עמו' שעב, שמעתא דמשה בשם הגר"מ פיינשטיין ז"ל, וכן שמעתי ממורי הוראה).

ויש מהאחרונים שרצו לומר כי מי ששמע הפרשה ולא הבין פירוש המילות לא יצא ידי חובתו, מב' טעמים: הא' - על פי המבואר בהלכות ברכות (סי' קצג ס"א) דלדעת הרבה פוסקים השומע ברכה מפי חברו אינו יוצא אלא אם הוא מבין פירוש המילות, ואם כן במצות זכור שהוא מן התורה צריך השומע להבין כל מילה ומילה. והב' - שאין המצוה מצות קריאה בלבד רק לזכור מעשה עמלק ולמחותו, ואם אינו מבין הכוונה לא עשה ולא כלום.

אכן בספר **אמת ליעקב** להגר"י קמינצקי ז"ל (סי' תרפ"ח) כתב, שאין ההבנה בפירוש המילות מעכבת המצוה, אלא ידיעת הענין מספיקה. וכן נראה לדייק ממה שכתב **המשנה ברורה** (סי' תלד סק"ט) לגבי אמירת 'כל חמירא' בערב פסח, שכתבו שם הפוסקים שצריך לאמרו בלשון שמבין ואם לא כן לא עשה ולא כלום, וכתב, דעם-הארץ שאינו מבין ענין הקודש אמ הוא יודע לפחות ענין הביטול שיועד שמפקיר חמצו יצא בדיעבד, ורק אם אינו מבין כלל וסובר שאומר איזה תחינה לא יצא אפילו בדיעבד. ע"כ.

בשולחן ערוך הלכות קריאת התורה (סימן קמ"ו ס"א) מובא כמה שיטות בשולחן ערוך, האם יש חובה על כל יחיד ויחיד לשמוע קריאת התורה מפי הבעל קורא בכל שבת, או שהיא חובה כללית על הציבור לקרות בתורה ואינה מוטלת על כל אחד ואחד לשמוע כל מילה מפי הש"ץ. וכתב שם **המחבר**: "ולכל זה בעשרה מדאורייתא שצריך לכוין ולשומעם מפי הקורא". ובפשטות משמע שיש חובה על כל יחיד ויחיד לשמוע כל מילה בדקדוק רב איך שהיא יוצאת מפי הש"ץ, וכן נוהגים העולם לכתחילה.

וכן חזר **המחבר** ושנה בהלכות פורים (סי' תרפ"ח) דבני הישובים שאין להם מנין צריכים לבוא למקום שיש מנין בשבתות הללו כדי לשמוע פרשיות אלו שהם מדאורייתא. הרי שיש מצוה על כל יחיד ויחיד לשמוע הפרשה כתיקונה.

ולכאורה משמע שאם השומע דילג על איזה תיבה או שלא שמע ההברה כראוי וזה גורם לשינוי הענין, צריך לחזור ולשמוע פעם שנית. וכן פסק **בספר מקראי קודש** (חנוכה ופורים סי' ז).

אכן יש לדייק מדברי **המגן אברהם** (שם) שאין זה מעכב, דהמגן אברהם כתב ליישב מנהג העולם על מה שלא היו בני הישובים באים לשבתות לשמוע קריאת פרשת זכור, וכתב, שסומכים בזה בשעת הדחק על מה ששומעים פרשת 'ויבוא עמלק' בקריאת התורה של יום פורים, דגם בזה הם זוכרים את מעשה עמלק ויוצאים ידי חובתם. ע"כ. וכן פסק **בשערי אפרים** (ש"ח דין פז). ולפי זה משמע שאין צורך לשמוע כל מילה ומילה ממש, והעיקר הוא לשמוע את ענין מלחמת עמלק, ואם כן כל שכן מי ששמע את כל קריאת הפרשה רק שדילג איזה תיבה, אף ששינה את הענין, אם שמע עיקרי הדברים יצא ידי חובתו.

ברכת נחם 'המחזיר שכינתו לציון' יצא, מפני שעניינו דומה לסיום 'בונה ירושלים', אינו רוצה לומר שהמסיים בונה ירושלים במקום המחזיר שכינתו לציון יצא, רק דשייך לחתום בברכת 'נחם' בין 'מנחם ציון ובונה ירושלים' ובין 'המחזיר שכינתו לציון'. דברכת 'נחם' כולל בקשת רחמים על שני דברים ביחד, שמתפללים: נחם ה' אלקינו את 'אבלי ירושלים' ואת 'אבלי ציון', וכיון שמזכיר בסיום הברכה אחד משניהם ועניינם דומה זה לזה, זכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

הטועה בברכת המזון יש לומר שיצא

אכן, יש לומר דזהו דוקא במי שטעה בשמונה עשרה, שסיים 'בונה ברחמי ירושלים' במקום

'המחזיר שכינתו לציון', דכיון שכל שנית את סיום בונה ירושלים ולא בירך שתי ברכות בפני עצמם כתיקון חז"ל לא יצא. אבל מי שטעה בברכת המזון וסיים 'המחזיר שכינתו לציון' במקום 'בונה ירושלים' יצא, שבברכת המזון תיקנו חז"ל ברכה אחת הכוללת גם בנין ירושלים וגם חזרת השכינה לבית המקדש וחזרת המלוכה, שבברכת המזון אומרים: 'רחם נא ה' אלקינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון מושכן כבודך ועל מלכות בית דוד משיחך ועל הבית הגדול והקדוש". ואם כן יש לומר שהמסיים 'המחזיר שכינתו לציון' יצא, וכן מבואר בהלכות ברכת המזון (סי' קפ"ח ס"ו ועיי"ש בבאר הגואל) שהמסיים בברכת המזון 'מנחם ציון ובונה ירושלים' יצא, ולפי דברי המשנה ברורה סיום זה דומה לסיום המחזיר **המשך בעמוד י"ג**

הגלגלת פורים

נערך ע"י הרב/ג'ר' משה בה"ר"ק בראנדסארפער שליט"א

קריאת המגילה

טעימה קודם המגילה

אסור לאכול ולשתות קודם קריאת המגילה. ואיסור זה הוא הן קודם קריאת המגילה בלילה והן קודם קריאת המגילה ביום (משנ"ב שם סקט"ו).

במקום צורך גדול או מי שהתענית קשה עליו מותר לעשות טעימה קודם הקריאה. וטעימה הוא: פת או עוגה כשיעור כביצה, וכן תבשיל מחמשת מיני דגן כשיעור כביצה [-שיעור 100 סמ"ק לשיעור חזו"א, 57 סמ"ק לשיעור רבי חיים נאה]. אבל פירות או תבשיל שאינו מחמשת מיני דגן מותר לאכול אפילו הרבה, וכן מותר לשתות קפה או תה ומים ושאר משקים שאינם משכרים אפילו הרבה (ע"י היטב ס"י תרצב סק"ד וס"י רלב"ג ובמשנ"ב שם וס"י רפ"ו ס"ג וס"י תרלט סקט"ו). ויש אומרים ששתיית חמין בלי אכילה יותר קל מטעימה ומותר על כל פנים בבוקר אפילו לכתחילה (ע"י שעה"צ סקט"ט וערוה"ש ס"י תרנב ס"ה).

מי שחלש לבו ולא יספיק לו טעימה לבד, אם יש לו מנין קבוע או שיש לו מי שיזכירונו יכול להקל לאכול כרגיל קודם הקריאה (שם סקט"ז וס"י תרנב סק"ג).

מותר ללמוד קודם קריאת המגילה ואין חוששים שמא ימשך מתוך זה וישכח לקרות כמו בבדיקת חמץ, דכיון שהוא דבר תיב לא ישכח (מג"א ס"י תרצב סק"ד).

זמן קריאת המגילה

זמן קריאת המגילה של לילה הוא משך כל הלילה, מצאת הכוכבים עד עלות השחר, ואין להקפיד בזה על זמן חצות. וזמן קריאת המגילה ביום הוא כל היום, מהנץ החמה עד שקיעת החמה, ובשעת הדחק יוצאים מעלות השחר (ס"י תרפ"ו ס"א), ובכל מקום זריזין מקדימין למצוות (ערוה"ש ס"ד).

לדעת הרבה פוסקים מצות קריאת המגילה של לילה הוא דוקא לאחר צאת הכוכבים, ומי שקורא את המגילה מפלג המנחה של י"ד או בבין השמשות לא יצא, לפי שנאמר 'ולילה ולא דומיה ל', ולמדו מזה שצריך להיות ודאי לילה. ולכן יש להחמיר לכתחילה שלא להתחיל לקרות את המגילה רק לאחר הזמן של צאת הכוכבים לחומרא, שהרי יש אומרים שהקריאה בלילה הוא מדברי קבלה. אמנם בשעת הדחק יש כמה צדדים להקל (ע"י ש"ש סק"ד ובה"ה"ל ובפנ"י מגילה ד. ועוד).

מתפללים מעריב קודם קריאת המגילה, דתדיר ושיאנו תדיר תדיר קודם (ס"י תרצ"ג ס"א), אך מי שבא לבית המדרש וכבר התפללו הציבור מעריב ישמע המגילה ברוב עם ואחר כך יתפלל מעריב. והוא הדין בשחרית (ע"י תרפ"ו סק"ד וס"י תפט סק"ח).

ברכות המגילה

לכתחילה אין לגעת בקלף המגילה בלי נטילת ידיים הן בשעת קריאתה והן שלא בשעת קריאתה (ס"י קמז משנ"ב סק"ד).

מנהג כל ישראל שהחזן בבית המדרש פושט את כל המגילה כאיגרת וכופלה דף על דף להראות הנס. ודוקא החזן, אבל יחיד הקורא אין צריך לפשוט (ס"י תרצ"ז ו"י ע"י ש"ש בשעה"צ סק"ג).

לאחר שפשט את המגילה ומוכן לקרות בו מברך שלשה ברכות (ס"י תרצ"ב סק"ג), על מקרא מגילה, שעשה ניסים, ושהחיינו ומברכים שהחיינו בין ביום בין בלילה, ונכון לכיון בברכת שהחיינו ביום גם על מצות משלוח מנות וסעודת פורים ועל עצמו של יום (ס"י תרצ"ב ס"א).

הן החזן המברך והן השומעים צריכים לעמוד בשעת הברכה, דברכת המצוות צריך להיות מעומד (ס"י תרצ"ב משנ"ב ו"שעה"צ סק"א).

מי שכבר יצא ידי חובתו וקורא בשביל אחרים אינו מברך הברכות, רק השומע מברך (ע"י משנ"ב ס"י תרצ"ב סק"י ו"ש"ת מנח"י ח"ג ג). והקורא לבנים, נוהגים שהנשים מברכות כל אחת לעצמה את ג' הברכות, ובמקום 'על מקרא מגילה' הם אומרות 'לשמוע מקרא מגילה', לפי שיש אומרים שאינם חייבות בקריאה רק בשמיעה (ע"י תרפט סק"ד).

ישתוק וישמע מפי החזן, ובדיעבד אפילו אם אמר עם החזן מילה במילה יצא (ע"י ס"י תרצ"ד). ויש אומרים דגם מי שיש לו מגילה כשרה לא יקרא לכתחילה בפיו, שבזה מוציא את עצמו מכלל הציבור וברוב עם הזרת מלך (פורים המשולש פ"ב הע"ל כו בשם הגר"י).

מנהגים בנוסח המגילה

אין מדקדקין בטעויות במגילה ואם טעה החזן וקרא באופן שאינו משנה את הענין אין צריך לחזור על זה (ס"י תרצ"ד). ומכל מקום יש הנוהגים לכפול כמה מפסוקי הקריאה כדלהלן:

בפסוק להיות כל איש 'שרר' בביתו, יש שקורים בשי"ן ימנית וכופלים בשי"ן שמאלית. ובפסוק ויהי כאמרם אליו יום יום, יש שכוּפלים וקורים 'באמרם'. ובפסוק 'להשמיד להרג ולאבד' יש הכופלים וקורים 'להרוג' בו"ו. בפסוק ואיש לא עמד 'בפניהם' יש שקורים 'לפניהם'. ובפסוק על כן קראו לימים האלה 'פורים' יש שקורים פעם שנית בפ' רפויה. וכל אחד יחזיק במנהגו (פס"ת ס"י תרצ"ג אות ג).

חזן הקורא את המגילה במשך כל המגילה לא יפסיק בין פסוק לפסוק רק כדי גשימה אחת מפני שצריך לקרותה כאגרת. ובפסוק 'בלילה הוא נדדה' ירים קולו כי שם מתחיל הנס (משנ"ב ס"י תרצ"ב סק"ב), ויש הנוהגים להרים הקול בעוד פסוקים (ע"י א"ד שם סק"ט). כמו כן יש הנוהגים לקרות כמה פסוקים בניגון של איכה (ע"י מנהג י"ש"ת שם), וכל אחד יעשה בזה כפי מנהגו.

נוהגים לנענע את המגילה כשאומר החזן 'האיגרת הזאת' (משנ"ב שם).

כשמגיע החזן לד' פסוקי גאולה נוהגים כל הקהל לאמרם בקול רם והחזן חוזר עליהם, והם: איש יהודי וגו', ומרדכי יצא וגו', ליהודים היתה אורה וגו', כי מרדכי היהודי וגו' (רמ"א שם ס"ה). ומי שאינו קורא מתוך מגילה כשרה יכין לכתחילה שאין כוונתו לצאת באמירה רק בשמיעה מפי החזן (ע"י משנ"ב סק"ג).

מדינא דגמרא צריך החזן לכתחילה לומר את עשרת בני המן בנשימה אחת, ונוהגים להתחיל מ'זאת חמש מאות איש' עד 'עשרת' (ס"י תרצ"ט ס"ו), ומדגישים את הו"ו של 'וזתא' (ס"י תרצ"ט ס"ד). ובדיעבד אם לא עשה כן יצא (שם). ואנו נוהגים שכל הקהל אומרים עשרת בני המן בנשימה אחת והחזן חוזר עליהם, שחוששים אולי לא ישמעו הציבור היטב מפי החזן (ע"י פס"ת שם אות ז), אך מי שאין לו מגילה כשרה יחשוב בליבו שאינו רוצה לצאת באמירה מתוך החומש אם יצליח לשמוע היטב מפי החזן. ומי שקורא מתוך מגילה כשרה יקפיד לקרות תיבת 'זאת' לפי הסדר, שאם יחליף הסדר יתכן שיהיה חשש של קריאה למפרע (שמעתי מא"ז ד"ל בעל הקנה בושם).

הרמ"א (שם) הביא את המנהג הכתא המן בשעת קריאת המגילה, וכתב: ואין לבטל שום מנהג או ללעוג עליו כי לא לחינם הוקבע. ובמשנה ברורה (סקני"ט) הביא דעות שונות מהאחרונים בזה, ולמעשה אנו נוהגים כפסק הרמ"א אך יש להזהר שלא לבלבל את ציבור השומעים שלא יבאו מתוך מנהג זה להפסיד את עיקר המצוה.

נוהגים לקרות את המגילה ביום עם תפילין, על פי דרשת חז"ל 'ויקרא' אלו תפילין (ס"י תרצ"ג משנ"ב סק"ו). ויש הנוהגים למשמש בתפילין של יד ושל ראש בתיבת 'ויקרא' (מועד לכל חי ס"י לא סקפ"ח).

הפסק באמצע הקריאה

אסור להפסיק באמצע קריאת המגילה אפילו בשתיקה, אבל בדיעבד אפילו אם הפסיק על ידי דיבור באמצע יצא. ואם על ידי זה שדיבר לא שמע את התיבה שיצא מפי החזן דינו כמי שדילג על תיבה מהמגילה שצריך לחזור ולקרות שנית (ס"י תרצ"ט ומשנ"ב ס"ב).

דין הפסק באמצע קריאת המגילה שוה לדין הפסק בברכות קריאת שמע לענין עניית קדיש וקדושה (משנ"ב סק"ט). ואם מוחמת עניית אמן וקדושה יפסיד לשמוע היטב מפי הקורא לא יפסיק (פשוט).

מי שבא בבית המדרש לאחר שהחזן בירך הברכות והתחיל לקרות המגילה, יברך לעצמו הג' ברכות ויקרא לעצמו הפסוקים הראשונים עד שיפגש עם החזן, ואפילו אם אין לו מגילה כשרה יוצא בזה בדיעבד כיון ששומע רוב המגילה מהחזן (ע"י תרצ"ד סק"ז). ואם אינו יכול להספיק לברך ולקרות ולרדוף אחרי החזן יכול לברך בין הפרקים, ובדיעבד יוצא גם אם לא בירך כלל (ס"י תרצ"ט ומשנ"ב סק"ו).

לאחר קריאת המגילה כורך החזן את המגילה ומניחה לפניו (ס"י תרצ"ט ס"ז), ומברך ברכת 'הרב את ריבנו' ויש בזה כמה נוסחאות וכל אחד ינהג בזה כמנהגו (ע"י משנ"ב ס"י תרצ"ב סק"ה שאין אומרים 'האל הרב, ובסדר הרש"ש כן הנוסח 'האל'. וכן בסיום הברכה יש כמה נוסחאות). ואין מברכים ברכה זו רק שקוראים את המגילה בציבור מעשרה אנשים, שלא נתקנה ברכה זו אלא בשביל פרסומי ניסא (ביה"ל שם ד"ה אלא). ולכן אין מברכים ברכה זו בקריאת מגילה של נשים בלבד.

אסור להפסיק בין הברכות לקריאת המגילה, ובדיעבד אם שח בין ברכות הראשונות לקריאת המגילה חוזר ומברך על ברכת מקרא מגילה [ונראה שאין צריך לחזור ולברך על ברכת שעשה ניסים ושהחיינו (ע"י ש"ת רעק"א מהדר"ת ס"ג)]. ואם שח לאחר סיום המגילה קודם ברכת הרב, אפשר להקל בדיעבד ולברך (ע"י שעה"צ ס"י תרצ"ב סק"ב ומקדש ישראל ס"י קמז ועוד).

חובת הקריאה והשמיעה

חזן הקורא את המגילה בפני הציבור צריך לעמוד מפני כבוד הציבור, אבל יחיד הקורא וכן קהל השומעים רשאים לישב (ס"י תרצ"ב ס"א). והקורא לנשים מותר לו לישב דלא שייך בהן כבוד הציבור (אחרונים).

מותר לשמוע מחזן הקורא במבטא והברה אחרת, דכיון שרגילים רבים לדבר בהברה זו הרי זה כבכל לשון שיוצאים בו (ס"י תרצ"ב ס"ט). אך אם שינוי המבטא הוא משמעותי כמו השינויים בין אשכנזים לספרדים ותימנים יש לכתחילה להעדיף לשמוע ממי שמדבר את המבטא שלו (ע"י שלמי מועד עמוד רע"א).

חייב כל אחד לשמוע ולהאזין כל תיבה ותיבה מפי הקורא ואם חיסר לשמוע אפילו תיבה אחת לא יצא וצריך לחזור ולקרות פעם שנית (ס"י תרצ"ב משנ"ב סק"ח). ואם אותה תיבה שחיסר אינו משנה את ענין הקריאה חוזר וקורא בלי ברכה (ביה"ל שם). וכן אם שינה החזן ניקוד המילה באופן שמשנתה הענין בזה, שבמקום 'נופל' אמר 'נפל' ובמקום 'ושב' אמר 'ישב' וכדומה, צריך לחזור ולקרות בלי ברכה (שם).

ומצוי אצל הרבה אנשים בעלי מחשבות שליבים משוטט בדברים אחרים, והם צריכים להיזהר להקפיד לשמוע כל תיבה ותיבה, אכן בדיעבד מי שמתסכל בתוך המגילה ועוקב במחשבתו אחר קריאת החזן אף אם פניה לבו לדברים אחרים יוצא, שמן הסתם הוא שומע כל מילה (שערים המצוינים בהלכה ס"י קמא קונט"א סעי' ג).

מי שדילג על תיבה אחת ולא שמעו מפי החזן, או שהיה רעש בבית המדרש מהכאת המן ולא שמע את התיבה מהחזן, ישלים בפיו את התיבה שדילג. ולכתחילה עדיף לומר את התיבה מתוך מגילה כשרה, אבל גם מי שאין לו מגילה כשרה יכול להשלים מתוך מגילה שנדפס, דכיון ששמע את רוב המגילה מהחזן שקורא ממגילה כשרה יצא. - ואם בשעה שמשלים את התיבה ממשיך החזן לקרות, ימשיך גם הוא לקרות עד שיפגש עם החזן באותה תיבה, ולא יתן להשלים את התיבה שדילג אחר כך, שחייבים לקרוא את כל המגילה כסדר והקורא למפרע אפילו תיבה אחת לא יצא (ס"י תרצ"ב סק"ז ט"כ).

המתנמנם ושומע המגילה לא יצא, והוא: שאינו ישן ממש אבל גם אינו ער לגמרי, שידוע להשיב על מה ששואלים אותו אבל אינו יכול להבחין ולברר בעצמו (ס"י תרצ"ב ס"ב). ואלו שנשכחים ביום י"ד ומתחייבים לקרות בליל ט"ו צריכים להיזהר בזה.

מי שאין לו מגילה כשרה לא יאמר מילה במילה עם החזן רק

טעה והחליף 'בונה ירושלים' ...

המשך מעמוד י"א

שכינתו לציון, שהוא ענין אחד עם בנין ירושלים.

דברי הלוח דבר בעתו

וכן ראיתי בלוח דבר בעתו (א דראש השנה שחרי"ת) שכתב: 'בברכת המזון אם המשיך מתוך הרגל 'ותחזינה' תחת 'ובנה ירושלים' וחתם 'המחזיר שכינתו לציון' יצא ואין צריך לחזור, שציון וירושלם כאחת הם. אך בתפלה אם חתם 'בונה ברחמי ירושלים' תחת 'המחזיר' חוזר, לפי שבתפלה הקפידו אנשי כנסת הגדולה לחלק בין ציון לירושלים.

פקפוק על הפסק הנ"ל

אמנם יש לפקפק על פסק זה, דאפשר שסיים 'המחזיר שכינתו לציון' לא תיקנו חז"ל רק בתפילה, שלאחר שכבר התפללו בברכה מיוחדת על בנין ירושלים הוסיפו ברכה נוספת על חזרת העבודה והשכינה. אבל בברכת המזון שלא תיקנו ברכה מיוחדת על בנין ירושלים אם חותמים רק על חזרת השכינה והעבודה הרי זה כעיקר חסר מן הספר, ואף שחזרת השכינה והמלוכה תלויה בבנין ירושלים, מכל מקום עיקר הברכה נתקנה על בקשת רחמים על בנין ירושלים.

פסק האחרונים שלא יצא

וכן פסק הגאון רבי חיים נאה ז"ל בספרו קצות השולחן (סי' מז ס"ב סק"ה) שמי שטעה בברכת המזון ולאחר יעלה ויבוא סיים 'ותחזינה עינינו' חוזר ומתחיל 'ובנה ירושלים'. אלא שלא כתב בפירוש מה הדין כשסיים כבר כל הברכה ואמר 'המחזיר שכינתו לציון' אבל משמע שם בהגהותיו (סק"ד) שדעתו שלא יצא. וכן ראיתי שפסק בשו"ת אור לציון (ח"ג פ"ב אות ה בהערה) שמי שסיים 'המחזיר שכינתו לציון' במקום 'ובנה ברחמי ירושלים' צריך לחזור לברך ברכת המזון, אף אם לא התחיל עדיין ברכה רביעית. וכן פסק בחשוך חמד (בכורות ג).

האם צריך לחזור לתחילת ברכת המזון

אכן מה שפסק האור לציון שצריך לחזור ולהתחיל עוד הפעם מתחילת ברכת המזון יש להעיר בזה, דלכאורה יש לומר שיכול לחזור ל'ובנה ירושלים'.

חזן ששכח והתחיל 'אתה חונן' לאחר קדושה

דהנה מצינו דיון באחרונים מה הדין אם טעה החזן בחזרת הש"ץ ותיכף לאחר קדושה שכח והתחיל 'אתה חונן' וסיים 'חונן הדעת', האם צריך לחזור לתחילת שמונה עשרה או לא. דלכאורה הוא דומה למי ששכח לומר 'מוריד הגשם' בברכת 'אתה גיבור', שאם נזכר באמצע

הברכה חוזר ל'אתה גיבור' אבל אם סיים 'מחיה המתים' צריך לחזור לתחילת שמונה עשרה ואינו יכול לחזור ל'אתה גיבור' לפי שכל ג' ברכות הראשונות חשובות כאחת. והוא הדין בזה כיון שסיים הברכה בטעות צריך לחזור לראש התפילה.

ואמנם כתב בשו"ת שואל ומשיב (קמא ח"ג סי' קעא) דמבוקרה זה אין צריך לחזור לתחילת שמונה עשרה, דרך מי שסיים את כל הברכה צריך לחזור לתחילת שמונה עשרה כיון שטעה בברכה שלימה, אבל מי שסח באמצע הברכה עצמה עדיין יכול לתקן טעותו ולחזור לתחילת אותה ברכה, וחזן שלא אמר 'אתה קדוש' רק התחיל אתה חונן גם אם סיים חונן הדעת אין זה נקרא סיום הברכה, שאין לזה שום קשר לברכה זו, והרי זה כאילו מסיח סתם באמצע הברכה, ולכן פסק שיכול להתחיל 'אתה קדוש'. וכן פסק המהרש"ם (ח"ד סי' קמח).

המתחיל 'ותחזינה עינינו' דומה למתחיל 'אתה חונן'

ואם כן גם בעניינינו אם סיים 'המחזיר שכינתו לציון' בברכת המזון תחת 'ובנה ברחמי ירושלים', כיון שאין לזה קשר לברכה זו הרי זה כמי שהתחיל אתה חונן באמצע ברכת קדושה, והרי זה כסח באמצע הברכה ויכול לחזור ל'ובנה ירושלים'.

שיטת המהר"ם אריק

אכן יש המפקפקים על פסק השואל ומשיב, ולשיטתם כיון שסיים 'חונן הדעת' הרי זה נקרא סיום הברכה וצריך לחזור לראש התפילה, וכן פסק המהר"ם אריק (שו"ת אמרי יושר ח"ב סי' ט אות יא), ואם כן הוא הדין בנידון דידן צריך לחזור לתחילת ברכת המזון.

יש לומר דהוי כספק ספיקא

ואפשר שיש לומר בעניינינו הוי כעין ספק ספיקא, שיש לומר שהמסיים 'המחזיר שכינתו לציון' בברכת המזון יצא שהוא כעין סיום של 'ובנה ברחמי ירושלים'. ואם תמצי לומר שאין זה סיום הגון, אולי הלכה כהשואל ומשיב ואין צריך לחזור לברך מתחילת ברכת המזון, ודי במה שחזר ל'ובנה ירושלים'.

שיכור שהתחיל 'ועל כולם' אחר 'על הניסים'

שאלה הנ"ל יכול לקרות גם בפורים: מי שנשחך בסעודת פורים ולאחר שחזר לעצמו ומברך ברכת המזון, מרוב עייפות שלאחר השכרות עלול לשכוח, ואחר 'על הניסים' יתחיל 'ועל כולם יתברך' ולסיים 'הטוב שמך ולך נאה יהודות'. ובאנו בזה לידי מחלוקת הפוסקים הנ"ל; דלפי שיטת השואל ומשיב והמהרש"ם חוזר ל'ועל הכל' וממשיך עד סוף ברכת המזון, ולפי המהר"ם אריק והאור לציון צריך לחזור ולהתחיל מתחילת ברכת המזון.

זְכוּר תִּזְכּוּר

המשך מעמוד א'

האדם מהבהמה" (שם, העושה שליח לגבות חובו ג, כד).

בבואנו להתחדש ללחום בעמלק, הבה נזכור ונקשור בדעתנו היטב, שבכל פרט ופרט ובכל תנועה ותנועה שאנו מקשרים את גשמינותנו אל התכלית - אנו מוחים את עמלק. נזכור היטב את מעלתנו האמיתית שמתעלה אפילו על המלאכים והשרפים; לא ניתן לעמלק שיזנב בנו ויחליש דעתנו. כי כל העולם לא נברא אלא עבור יגיעתנו, שאם אמנם נראית קטנה וקלה, אולם היא ה'סולם מוצב ארצה' שראשה מגיעה עד שמי שמים בתכלית המעלה.

ומשברים כל הקליפות והסטרא אחרא - הנאחזים אפילו בעולם העשיה - על ידי גודל כוחם" (ליקוטי הלכות, קריאת שמע ד, ג). וכל כך למה, לפי שהקרבתו באים להפוך את רוח הבהמה שדבקה בחוטא ולהפכה לרוח קדושה, וזהו הנחת רוח העצום ביותר שהנברא יכול כביכול לתת לבורא יתברך. זוהי המלחמה בעמלק, וכדבריו הבהירים של רבי נתן: "כי כל הקרבנות הם בחינת בירור רוח החיים מבהמה לאדם, כי רוח הבהמיות הוא בחינת רוח שטות, שהם בחינת כל התאוות שמהם כל העבירות שהוא בחינת רוח וחיות הרב דקליפה בחינת עמלק שדימה עצמו לבהמה, ועל כן, כשאדם חוטא, שזה נמשך מהרוח שטות והבהמיות כמשארז"ל, מביא קרבן מבהמה, כדי לברר רוח החיים של

בירו בכל רגע, ולהחליף חיים נצחיים לאבדון וכיליון שאין דוגמתם.

המלחמה היא כאמור בעצם הזכירה, 'זכרון' הוא הדעת ומעלת האדם, מול השכחה שהיא עצמה רוח הבהמיות (ראה ליקוטי מוהר"ן ח"א לז-א). חייבים לזכור ולשגן ולחזור זאת בכל יום ובכל רגע; לא להסיח את הדעת, מי אנוחנו ומה תפקידנו, ומהי הזכייה הנוראה והעצומה שנמסרה בידינו בכל תנועה ותנועה. לא לתת לעמלק להפוך אותנו לבהמות הדואגות 'חיי שעה', אלא להתמסר לתכליתנו האמיתית. וההתגברות והמלחמה לזכור זאת, היא עצמה תוקף מעלתנו: וכפי שרבי נתן מבאר, ש"באמת זה עיקר שלמות הדעת, כשמשיגים הדעת שהוא הנפש בחינת זכרון מתוך הגוף והשכחה, שבשביל זה ברא ה' יתברך את העולם, כדי שנדע ונשיג אותו יתברך מתוך הגוף, שזה עיקר כבודו יתברך, שעיקר שלמות הדעת הוא כשבא הדעת לכלל שכחה, ואז כשמכניעים השכחה ומשברים הגוף ומעלים הנפש והזכרון, זה עיקר שלמות הדעת בחינת כיתרון האור מן החושך" (שם, ברכת הפירות ג, ו).

בפרשתנו אנו לומדים על הקרבנות הקדושים, שנועדו לזכר ולטהר את החוטא ולתקן את נשמתו שנפגמה ע"י החטא. כוחם של קרבנות אלו עולה ומתעלה למעלה למעלה עד אין סוף, "כי הקרבנות עולים עד אין סוף, שהוא למעלה מן הכל, וממשיכים האור משם למטה למטה, ומבטלים

דעם פורים גייט יעדער איינער "מקשקש זיין מטבעות"

אזוי ווי דער ב"ח שרייבט

לעניות דעתי נראה בטעם נטות ומגנות אלו שזוא כדי שתהא השמחה כוללת שמחת האדם עם אהביו ורעיו, ... והשכל גם כן יחייב אותו כי טי שיש לו טאה וחובים שגדול שכרו כשהולכים לטאה עניים כאשר יתן כל טאה וחובים לעני אודר או לעניים כי זה שנתן לטאה החיה טאה נפשות: (ב"ח על א"ח סימן תרצה את ד)

נאר בכח הרבים

וועלן מיר קענען טיילן מתנות לאביונים פאר אלע עניים פון אונזער קהילה דורך אונזערע שלוחים "למען אחי"

חַיֵּב אֵינִי לְבִסּוּמִי בְּפֹרִיא!

וסוג הדיבורים שהצלחתי כבר לדבר. או בשמחת פורים?
ודי למבין.

בל נשכח שהפשט הפשוט של מצות שתיית היין, היא:
לעשות ימי "משְׁתֵּה וְשִׁמְחָה"! לאכול סעודה דשנה, ולשתות
הרבה יין ומשקה, כדי לבוא לשמחה...

אביא אולי עוד דוגמא אחת, בקיצור נמרץ:

יש תורה בליקוטי מוהר"ן על ענין השמחה, וכתוב בה כך:
"יש חלוקים רבים בענין השמחה. למשל לשְׁבֹאִין על חֲתָנָה,
יֵשׁ מִי שֶׁשְּׂמַח מִן הָאֵכִילָה שְׂאוּכֵל, דְּגִים וּבִשְׂר וְכִיּוֹצֵא, וְיֵשׁ
אֶחָד, שֶׁשְּׂמַח מִן הַכְּלִי זָמֵר, וְיֵשׁ שֶׁשְּׂמַח מִדְּבָרִים אֲחֵרִים
כִּיּוֹצֵא בָהֶם, וְיֵשׁ שֶׁשְּׂמַח מִן הַחֲתָנָה עֲצֻמָּה, כְּגוֹן הַמְּחַתְּנִים,
שְׂאִינָן מְשִׁיחִים עַל אֵכִילָה וְשִׁתְיָה, רַק שְׂמַחִים מִן הַחֲתָנָה
עֲצֻמָּה, וְכִיּוֹצֵא שְׂאֵר חֲלוּקִים. אֲבָל אֵין אָדָם שֶׁיְהִי שְׂמַח מִכָּל
הַשְּׂמֻחוֹת בְּיַחַד ... וְזֶה אֵי אֶפְשָׁר כִּי אִם קְשָׁמְסִתְכֵל לְמַעֲלָה
עַל כָּל הַטּוֹבָה, דְּהֵינּוּ עַל הַשְּׂרָשׁ, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַטּוֹבוֹת.
וְשֵׁם בְּהַשְּׂרָשׁ הַכֹּל אֶחָד, וְאֵזִי שְׂמֻחָתוֹ מִכָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד, וְאֵז
הַשְּׂמֻחָה גְדוֹלָה מְאֹד, וּמְאִירָה בְּאֹר גְּדוֹל מְאֹד" (ליקוטי מוהר"ן
תניינא, לד).

ולעניינינו, ניתן לומר על דרך זה גם לגבי שמחת פורים:
כולם שמחים בפורים. הילדים שמחים עם התחפושות;
הרעבים עם השוקולדים הרבים שהם מקבלים במשלוח
מנות; והפוחזים שמחים בכך שהם יכולים להוריק כמה
כוסות וודקה ולהשתולל כאחד הריקים.

ולהבדיל, אצל הבחורים והאברכים המתוקים שותים 'עד
דלא ידע', יש גם כמה סוגים:

יש אחד ששמח מהיין הטעים; יש אחד שלא סובל את היין
עצמו, אבל שמח מזה שכשהוא שיכור הוא מצליח לבכות;
יש אחד ששמח מזה שכשהוא שיכור הוא מדבר דיבורים
מאד יפים בגדולת רבינו, וכו' וכו'.

אך יש אחד שמשדל לשמוח עם שורש שמחת פורים, 'וְנִשְׁמַח
בְּהַשְּׂרָשׁ הַכֹּל אֶחָד, וְאֵזִי שְׂמֻחָתוֹ מִכָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד, וְאֵז
הַשְּׂמֻחָה גְדוֹלָה מְאֹד, וּמְאִירָה בְּאֹר גְּדוֹל מְאֹד". שם שמחים
גם עם היין הטעים, גם עם הבכיות הנוראות, גם עם הצעקות,
וגם עם הריקודים הסוערים... אך בעיקר: עם האור של פורים
בעצמו!

המאמר עומד להסתיים, ומאחר שכל מטרת המאמר היא
רק לשנות את הגישה המוזרה שנוצרה בענין השכרות, ולא
להחליש ח"ו את חובת השתייה - לכן נחזור ונבקש מכל אנ"ש
הקדושים והצדיקים, לשתות ולשתות ולשתות, עד דלא ידע
בין ארור המן לברוך מרדכי, כפשוטו ממש.

לשתות כמויות מרובות של יין, כפשוטו ממש!

וכלשון האריז"ל: "צריך שישתכר האדם ביום הזה, עד שלא
ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", וכתוב: "על ידי שתיית היין
בריבוי גדול, יש הארה גדולה" (פרי עץ חיים ושער הכוונות).

אם תנסו לשאול ולברר בדברי האריז"ל: כמה זה ריבוי גדול?
בקבוק? שני בקבוקים? חבית? ארגז?

אין על כך תשובה ברורה בספרים, אך מאהבתכם אמרתי
לגלות לכם טפח ולכסות טפחיים, את אשר קיבלתי בענין זה
מגדולי גדולי המקובלים, והוא:

עיקר אור מחיית עמלק והמשכת קדושת אסתר, מתחיל
בעיקר מהבקבוק השני!

והסוד מרומז במגילת אסתר, בפסוק: "וְהִשְׁתֵּה קֶדֶת

חיוב גמור הוא 'לבסומי עד דלא ידע בין ארור המן לברוך
מרדכי'.

באתי רק לחדד נקודה מסוימת, דקה ועדינה מאד, והיא:

החג הקדוש של "פורים" לא מתחיל ב"שכרות" ולא מסתיים
שם! הריקודים והשמחה של פורים אינם משועבדים
ל"שכרות".

למאי נפקא-מינה?

תנתי:

נפקא-מינה לאלו שאינם מצליחים להשתכר כראוי [מכל
סיבה שהיא] שגם הם מותר להם לרקוד ולשמוח, לפזז
ולכרכר, לשיר ולנגן, בשמחה עצומה שאין לה קץ.

ונפקא-מינה גם לאלו שזוכים להשתכר ולשתות 'עד דלא
ידע' בפשיטות, שלא יעשו מהפרט - כלל.

שלא יפכו את ה"פרט" של השכרות ל"כלל" שכולל בתוכו
את כל המהות של פורים; שלא יהיו עסוקים כל הפורים רק
בתכנונים / מחשבות / לחצים כביב השכרות.

וכמו כן: שלא יחשבו ש"השכרות האמיתית" מתחילה רק
כשמתחילים לצעוק ולבכות. ושמי שיושב בסעודת פורים
בשמחה ובנחת, עדיין לא זכה ל"אורות"...

אפשר לשבת בסעודת פורים בשמחה עצומה, ולשתות יין
רב כדי המלך בחדוה נוראה. וגם אם עדיין לא זוכים - חס
ושלום, רחמנא ליצול, רחמנא לישבן - לרקוד על השולחן
ולבכות בקול רעש גדול "נאר דער רעבע", גם אז אפשר
להמשיך לשמוח בשמחת פורים, בשמחה שאין לה קץ.

נכנסתי פה לנקודה עדינה מאד מאד, שקשה מאד להגדיר
אותה בצורה מדויקת, ובקל אפשר לטעות בה לימין או
לשמאל. אך מרוב חשיבותה 'קפצתי לאש', ואני כותב עליה
מתוך תקווה שהקוראים יהיו מספיק חכמים להבין את
הנקודה. ולא 'תפסו' אותי על מילה כזאת או אחרת...

אנסה להביא דוגמא ממצות קריאת המגילה, ואני מקווה
שהיא תתרום להבנת הענין:

ישנם כאלה שבעת קריאת המגילה, כל עצבי אזניהם
מתוחים לשמוע את הח' של אחשוורוש, את הש' של זרש,
ואת הז' זעירא של ויתא. כשבמשך כל הקריאה מלווה אותם
פחד שמא החסירו תיבה או מפי'ה'...

זה נפלא מאד מאד! אכן אסור להחסיר אפילו תיבה אחת
משמיעת המגילה, ומי שהתנמנם או הסיח דעתו לרגע ולא
שמע כמה מילים, לא יצא ידי חובתו.

הבעיה היא רק, שהוא לא שומע בכלל את סיפור המגילה!

הוא שומע אולי את הע' של ה"עץ" שתלו עליו את המן, אבל
הוא לא פנוי בכלל לשמוע על הנס הגדול שאירע עכשיו,
שתלו את המן על העץ...

נו, אז מה אנחנו רוצים ממנו? שלא ידקדק לשמוע את תיבות
המגילה? שישמע את הנס של המגילה ולא את המילים
עצמם?

ככה זה גם לגבי 'פרשת זכור':

מה צריך לעשות אז; האם להתרכז בעיקר בשמיעת הר'
של זכור והע' של עמלק, או פשוט לשמוע את ציווי התורה
שמצווה אותנו "זְכוּר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עִמְלֶךְ בַּדֶּבֶר בְּצֵאתְכֶם
מִמִּצְרָיִם"?

והוא הדין לגבי השכרות של פורים:

צריכים וחיבים לשתות ולהשתכר בפורים, אך במה צריך
להיות הראש והלב שקוע; בכמות היין שהצלחתי לשתות,

לקראת פורים, רציתי ללמוד אתכם קטע בספר "מי שמואל"
בעיון.

אני רוצה ללמוד את הקטע בעיון דייקא, ולא בבקיאות, כי
בין השיטין מסתתר שם לימוד חשוב מאד, שמומלץ ביותר
להבין אותו.

זה לשונו:

"ישבנו לאכול הסעודה ביחד באהבה וחיבה יתירה, וגם
שתינו הרבה משקה ויין שרף, וקנינו אצל רבי אפרים השכן
יין ושתינו, ושימחנו את עצמנו ביחד, ודיברנו מפורים ומרדכי
הצדיק ומרבינו ז"ל ... וכן בילינו הזמן היקר הזה בשעשוע
חברים באהבת לב ונפש, וגם נתבסמנו הרבה בשתיית י"ש
ויין. ובעת שבאו אנשי שלומנו להתקבץ, כבר היינו מבוססים
הרבה, ומפזים ומרקדים ומכרכרים בכל עוז.

והנה באו אנשי שלומנו וישבו ביחד, והיו עוסקים בעניני
פורים, ואנחנו בלבנו הרבה ... ויעקב זאב מרוב שכרותו
הפיל הספסלים ארצה, ואנשי שלומנו לא יכלו לסבול ולא
רצו להניח את זאת, כי הם לא היו שיכורים, ורצו ביחד לבלות
כך בשמחה, אבל אנחנו היינו מפריעים את זאת ... ואחר
כך נפלנו כך שנינו שיכורים לארץ, והם התחילו לעשות
עבודתם בנחת, אבל יעקב זאב היה כל כך משתובב, שאחר
מעט זמן קם ורקד ופיזז.

ורבי בן ציון השמש דבית מדרשנו שהיה גיבור חזק, לקח את
יעקב זאב חברי בכוח, והניחו בסוכה שישן שמה עד שפיג
את שכרותו, וגם לי רצה לעשות כך, אבל לא הנחתי אותו
בשום אופן, והבטחתי לו שלא אבלבל אותם, ואף על פי כן
לא יכולתי לעצור את עצמי ועשיתי כרצוני לרקוד בעצמי
ולעורר העולם לשמחה" (ימי שמואל, פרק קעו).

ובכן, יש הרבה מה לעיין בקטע זה:

קודם כל, איזה יין קנו מרבי אפרים השכן, האם אדום חצי
יבש, או לבן יבש למגרי?

עוד יש לעיין: איזה ספסלים הפיל רבי יעקב זאב, גדולים או
קטנים?

כמו כן: כיצד סחב אותו ר' בן ציון השמש, האם סחב אותו
ממש על הריצפה או שהרים אותו על כתפיו?

אך לעת עתה לא ניכנס לעומק הסוגיא, ונעניין רק בשאלה
אחת:

מה היה עם שאר אנ"ש, מלבד רבי שמואל הורביץ ורבי יעקב
זאב?

הבה נקרא שוב מה מסופר עליהם:

"ויעקב זאב מרוב שכרותו הפיל הספסלים ארצה, ואנשי
שלומנו לא יכלו לסבול, ולא רצו להניח את זאת, כי הם לא
היו שיכורים, ורצו ביחד לבלות כך בשמחה", ובהמשך מובא
עוד: "ואחר כך נפלנו כך שנינו שיכורים לארץ, והם התחילו
לעשות עבודתם בנחת".

ויש לעיין טובא: כיצד יכלו אנ"ש לשמוח בפורים בלי שכרות
גמורה? וכיצד יכלו 'לעשות עבודתם בנחת' ביום שכזה? וכי
יתכן מצב שהאדם יכול לשמוח ולרקוד בפורים, מבלי שיהיה
שתי עד תנוכי אזניו?

אתמהה!

ובכן, אתם מבינים לבד שלא באתי להוציא "פסק הלכה"
מ"ימי שמואל", שמנהג אנ"ש בעיר העתיקה הייתה שהם לא
היו שיכורים.

כל אחד מבין גם שכשהוא מספר עליהם שהם לא היו
שיכורים, הוא לא מתכוון שהם לא שתו יין חס ושלום. והרי

מרת פיגא בת רבינו ז"ל (ב)

כל הקדישים של ובה לציון, ותפלה לדוד, ופיטום הקטורת, ועלינו. ואמר כולם בעצמו לא נעדר אחד.

ואחר כך למד משניות ואמר עוד קדיש דרבנן, ואמר אחר כך שמימי לא פרס על שמע, וזה ה' פעם ראשון אצלו שאמר ברכו וקדושה לפני התיבה, ועוד יש בזה דברים בגו.

השייכות בין היאריציט לבין התורה שגילה

ונראה לי לפי תפיסתנו אז, כי הקטנה הנ"ל היתה שמה פיגא על שם אמו ז"ל שהיתה שמה פיגא, והתורה הנ"ל שייכה לענין הסתלקות הנשמה, שממנה נמשך ביאורי התורה, כי יש נשמה שסובלת מרידות כמו שכל שם עיי"ש.

ומחמת זה נלפענ"ד שה' שייכות, שדייקא בעת שעסקנו בהתורה הנ"ל, באה נשמת אמו הק' ז"ל, כי אמו היתה צדקת גדולה, ופעם אחת שמעתי מפיו הק' בפירוש שאמו היתה בעלת רוח הקודש, והדברים עתיקים.

בניו הם בחינת למעלה משישים ריבוא נשמות ישראל

כי כל דברי רבינו ז"ל ומעשיות שאנו מספרים ממנו אין בהם דבר שלא יהיה בהם סודות גבוהות ונוראות ועצומות מאד מאד, עמוק עמוק מי ימצאנו, בפרט המעשיות שעברו על זרעו הק', כי בניו הם בחינת למעלה משישים ריבוא נשמות ישראל, כמובן בליקו"מ ח"א סי' רע"ג על פסוק (דהיי"א כג, יז) ובני רחביה רבו למעלה עיי"ש. ובשביל זה עבר עליהם מה שעבר, המקום ירחם עליהם להבא, שיומשך על פליטה הנשארת חיים ואריכות ימים ושנים, עליהם ועל זרעם עד סוף כל הדורות, אמן ואמן. (חיי"מ ס' י"ד)

הסתלקותה

הרבנית בתו פיגא ז"ל נפטרה בשנת תקס"ד סמוך לשבת נחמו (מי מוהר"ג ח"א אות ד').

לתקן הנר בעצמו, כי כן היה דרכו כמה פעמים שהיה פתאום מדליק נר של שמן זית, והדבר היה מובן שהיה ממתיק דינים בזה. ואז סמוך להדלקה, והנר היה דולק סמוך לשולחנו, והוא דיבר עמנו מאיזה סליחה של יום כיפור, והכל היה בפני כולנו, שהיינו עומדים סביבו והוא יושב על כסאו סמוך לשולחנו בחדרו. בתוך כך התחיל לדבר מהגן עדן והגיהנם, שהגן עדן והגיהנם הם בזה העולם וכו', ונכנס מענין לענין עד שגמר כל התורה 'חותם בתוך חותם' הנ"ל. (חיי"מ ס' י"א)

אמירת התורה 'תשעה תיקוני'

בהמשך מספר מוהר"ג עוד על אודות מה שאירע אז, בקשר לפטירת בתו מרת פיגא ע"ה, וזה לשונו:

"בעת שנתן לנו התורה ט' תיקוני הנ"ל בכתיבת ידו, היינו עומדים לפניו, והוא חתך הדפין של התורה הנ"ל מתוך ספרו, כדי ליתנם לנו להעתיקם, ותחילת התורה היה מתחלת באמצע דף שהיה כתוב עליו תורה אחרת, שלא רצה ליתן אותה לנו להעתיקה, והוכרח לומר לי אלו הדברים בעל פה מלה במלה, ואני ישתבי אצלו והייתי כותב מפיו הק', ובתוך כך נתלהב מאד, ופניו היו מאדימות ומאירות, והפסיק באמצע קצת, והיה אצלו פליאה גדולה.

מרת פיגא באה מהעולם העליון להזכיר את היאריציט

ואחר כך סיפר לנו שזאת הלילה הוא היאריציט של אמו, כי ה' אז י"ט אדר, והוא שכח ולא הדליק נר ולא אמר קדיש, ואז היתה שנה מעוברת שהיאריציט הוא בשני חדשי אדר כידוע, ובתוך כתיבת זאת התורה באתה אמו אצלו, והזכירה אותו היאריציט, ותיכף קרא מנין ולמד משניות ואמר קדיש והדליק נר בשבילה, ובבקר קרא גם כן מנין לחדרו שישב שם, ופרס על שמע בעצמו, ואמר ברכו וקדושה, ואחר כך

המשך מהשבוע שעבר, בו קראנו על ידיעת רבינו ברוך קדשו מפטירת בתו הק'

"בשמך יגילון כל היום"

אחר כך נכנס אצלנו לביתו הגדול, ודיבר עמנו כדרכו, ואז שאל לאחד אם בכה בראש השנה, ואמר אז שעיקר הבכיה כשהיא מחמת שמחה, וגילה אז ענין הנפלא ב'שמך יגילון כל היום', שהוא ראשי תיבות בכי"ה, כמבואר בסיומן קע"ה.

ואמר אז, שהיה לו אז מה שנקרא בלשון חסידות 'הארה גדולה' לומר תורה, אך על ידי זה נתבלבל.

המכשף שהזיק לכתו

וסיפר שבתו הקטנה שנפטרה באתה אליו בקובלנא רבא, כי בני ביתו היו עוסקים ברפואתה עם נוכרי אחד שהיה עוסק בלחשים וסגולות, ואמר רבינו ז"ל שאף על פי שעכשיו אינם שכיחים מכשפים, אבל זה העכ"ם היה מכשף גמור, וזה היה פגם גדול לנשמה קדושה ויקרה כזאת. על כן באתה אליו בקובלנא רבא על זה, ואז הוכרח לשאול עד שהודיעו לו כנ"ל, ועל ידי זה תיקן אותה. ומחמת זה נתבלבל הדבר ולא אמר אז התורה הגדולה שהיה מוכן לומר כנ"ל.

גילוי התורה לאחר ר"ה

ובחמלת ה' חסדו גבר עלינו, וסיבב השם יתברך, שאף על פי כן לא אבדנו התורה הזאת, כי זכינו אחר כך ביום ב' שגילה לנו אז תורה גבוהה ארוכה ורחבה ועמוקה מאד, והיא התורה 'חותם שבתוך חותם' שבסימן כ"ב.

הגן עדן והגיהנם הם כזה העולם

והתורה הזאת נאמרה פתאום, כי בתחילה ישב ודיבר עמנו כדרכו, ומקודם ציוה לאיש אחד להביא לו שמן ופתילה

זוכה להכניע קליפת 'זָרָשׁ' אשר שמה עולה כמנין 'ט"ו כוסות' מכוון ממש! (507). ומכניע ג"כ קליפת 'מֶרְקָא מְמוּקָן' שעולה ג"כ כמנין הנ"ל. וזוכה לקבל את 'בֵּית הַמֶּן' כמו שקיבל מרדכי, שעולה ג"כ כמנין הנ"ל. וזוכה להיכנס לתוך 'בֵּית הַמֶּלֶךְ' שעולה ג"כ כמנין הנ"ל.

עוד אגלה לך רז נורא, והוא: שגם מה שכתב הבן איש חי שמי שאינו יכול לשתות כוסות גדולות, יכין לעצמו כוסות קטנות כדי שיוכל לשתות כמנין ט"ו, גם זה מרומז בדברי המגילה. כי הנה מה שכתוב במגילה: "[וְהִשְׁקוּת בְּכָל יָדָה וְכָלִים] מְכֻלִּים שׁוֹנִים וְיֵין מְלֻכּוֹת רַב [כִּיד הַמֶּלֶךְ]", עולה בגימטריא ט"ו פעמים כו"ס (15 × 88 = 1320). להורות שמי שרוצה לשתות ט"ו כוסות דייקא, צריך להכין כלים מכלים שונים, כדי שיוכל לשתות יין מלכות רב, ודוק היטב.

אך שוב, אחרי ככלות הכל, לא לשכוח: העיקר זה לא כמות היין, לא הצבע של היין, ולא הדיבורים שהצלחנו לדבר בזכות היין, אלא העיקר הוא: שמחת פורים!

יהי רצון 'שנזכה על ידי השכרות של פורים לבוא לתוך שמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה מאד, לתוך שמחה של פורים, אשר אז מאיר הארה נפלאה ועצומה שהוא הארת מרדכי, אשר אין דוגמתה בכל ימות השנה. נגילה ונשמחה בישועתך בשמחה אמיתית באופן שיהיה לך נחת ולרצון, ותקבל שעשועים גדולים משתינתו ושמחותינו בפורים הקדוש.

ונזכה גם עתה בכל שנה ושנה להנס הגדול והישועה הנפלאה של פורים, להכניע ולגרש ולעקור ולבטל מאתנו קליפת המן עמלק וזוהמתו הגדולה ולמחות שמו וזכרו מן העולם, ולטהר עצמנו מזהמתו בקדושה ובטהרה גדולה, ולהמשיך עלינו קדושת מרדכי ואסתר. ונזכה להמשיך שמחת פורים על כל השנה כולה, לשמוח תמיד כך בשמחה וחדוה רבה באמת" (ליקוטי תפילות ח"ב לז), אמן.

אין אינס פי כן יסד המֶלֶךְ על כל רב ביתו לעשות כְּרָצוֹן אִישׁ אִישׁ וְאִישׁ. כי התיבות 'רב ביתו', הוא בגימטריא 'שני בקבוקים', מכוון ממש!

ודווקא אז זוכים לקבל את אור הכתר, שהוא הכתר אשר נתן מלכו של עולם בראש אסתר שהיא כנסת ישראל. כי תיבת 'כתר', עולה ג"כ בגימטריא הנ"ל. ודווקא אז זוכים להכניע קליפת המן 'צָרַר כֶּל הַיְהוּדִים', שהוא ג"כ בגימטריא 'שני בקבוקים' מכוון ממש! ודווקא אז זוכים להארת מרדכי, אשר עליו נאמר 'כִּי הָאִישׁ מְרָדְכִי [הוֹלֵךְ וְגָדוֹל]', שעולה ג"כ בגימטריא הנ"ל. ויש בזה עוד רזין עילאין, אך אין גלגול לע"ע יותר.

אמנם, כל הרוצה להפיל לגמרי לגמרי את קליפת המן, ישתדל לשתות חבית שלימה של יין. והסוד בזה הוא איום ונורא, ולא נזכיר אלא רמז אחד כמאן דמחוי במחוג, והוא: שהתיבות 'יְהֶמְן נָפַל עַל הַמֶּטֶה' עולה בגימטריא 'חבית', מכוון ממש! (420)

וכיון דאתאן להכי, לא אתאפק מגלגול, שכל השותה ארגז שלם של בקבוקי יין, זוכה להכניע גם את קליפת 'אריסי' שהוא אחד מעשרת בניו של המן וסודו ידוע ליודעי חן. ולכן 'ארגז יין', עולה בגימטריא 'אריסי', מכוון ממש! (281) אלא שיש בזה סכנה לשתות הרבה כ"כ, כי יכול לבוא ע"ז לידי בלבול גמור כמו האחות'נים בני הרמכים אשר יצאו מבוהלים ודחופים רח"ל. ולכן 'ארגז יין' עולה ג"כ בגימטריא '[הַאֲחֻשְׁתָּרְנִים יָצְאוּ] מְבוּהָלִים וְדָחוּפִים', ודי בזה. והעיקר לעובדא ולמעשה, הוא לנהוג כמו שכתב הבן איש חי, שכדי להשתדל לשתות ט"ו כוסות יין (שהוא כנגד שם י"ה, וכמבואר בכונות האריז"ל בסוד השתיה, שהוא ש"ת י"ה) ומי שאינו יכול לשתות ט"ו כוסות גדולות, יכין לעצמו כוסות קטנות שיוכל לשתות מנין של ט"ו כוסות (ומכאן ולהלאה לית חושבא...)

וגם בענין זה קיבלתי ממקום שקיבלתי, רזין נוראין. והוא שעי' שתיית ט"ו כוסות דייקא,

<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ר יצחק לעמבסקי הי"ו ולחוטנו</p> <p>הרה"ח ר' נתן וייסשטיין שליט"א להלל וזולת חבתי והנדה</p> <p>יה"ר שיוכה לגילה לתורה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח ר' יהודה בולמן שליט"א להלל נישואי בתו עב"ג בשעש"ט</p> <p>יה"ר שיוכו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ר צבי אנשין הי"ו ולאביו</p> <p>הרה"ח ר' שמעון אנשין שליט"א להלל וזולת חבתי והנדה</p> <p>יה"ר שיוכה לגילה לתורה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ר טשה ברוך פרינג הי"ו ולאביו</p> <p>הרה"ח ר' חיים אריה פרינג שליט"א להלל וזולת חבתי והנדה</p> <p>יה"ר שיוכה לגילה לתורה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ר שלמה זלמן קניג הי"ו ולאביו והרה"ח ר' צבי חודש קניג שליט"א ולחוטנו הרה"ח ר' שמעון מייל שליט"א</p> <p>להלל וזולת חבתי והנדה</p> <p>יה"ר שיוכה לגילה לתורה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח ר' דוד אפל שליט"א להלל ארוסי בנו הרה"ח נחמן נ"ו עב"ג בת</p> <p>הרה"ח ר' חיים אריה פרינג שליט"א יה"ר שיוכו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>
---	---	---	--	--	---

חידושים וכיאוורים על קריאת התורה של פורים

התלמיד שמגלה את הרבי!

ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק ומבואר בדברי חז"ל שדווקא יהושע היה לו את הכח להילחם בעמלק, ולכן נצטווה "צא הלחם בעמלק".

אחד הסודות בענין זה, מבואר בליקוטי הלכות:

כל מלחמתו של עמלק הוא להסתיר את 'משה', את הצדיק האמת. ולכן, אין משה בעצמו יכול להילחם בעמלק, אלא תלמידו הנאמן, שהוא יכול לגלות גדולת רבו בעולם ולהכניע את עמלק שמסתיר את אורו.

"זה שאמר משה ליהושע תלמידו דייקא 'צא הלחם בעמלק', ולא לחם עמו בעצמו. כי מחמת שכל מלחמתו של עמלק הוא כנגד בחינת משה, שהוא הראש בית האמת, להסתיר ולהעלים שמו ח"ו, על כן אין יכול משה בעצמו להילחם עמו, כי אין חוש מתיר את עצמו מבית האסורים, כי אין אפשר להצדיק להגדיל ולפרסם שם עצמו? על כן ציווה לתלמידו יהושע 'צא הלחם בעמלק', כי דייקא התלמיד של הצדיק האמת, הוא יש לו כח להילחם בעמלק שרוצה להעלים ולהסתיר שם הצדיק הזה. כי בחינת יהושע תלמידו, כל עסקו וכל תחבולותיו לפרסם ולהגדיל שמו הקדוש והנורא של הצדיק הזה בעולם" (ליקוטי הלכות, שבת ד, י).

וכפי שאכן ראינו אצל מוהר"ג, תלמידו הנאמן של רבינו שכן, "מעולם לא ראינו ולא שמענו מאיש אחד שישרת את רבו באופן כזה כמו שראינו ממורנו הרב נתן ז"ל, כי ממש נתקיים בו 'לא מש מתוך האוהל', אהלו של תורה של רבינו אור האורות בעל ליקוטי מוהר"ן זצ"ל. כי ממש היה דבוק ומקושר אליו בהתקשרות ודבקות אמתי במסירות

נפש ובביטול הרגשות עצמו לגמרי לגמרי, בכל תנועותיו במעשה ובדיבור ובמחשבה, בשבתו ובביתו ובלכתו בדרך בשכבו ובקומו. וכל שיחותיו וסיפוריו וענייניו הכל היה סובב והולך רק על קוטב ענין זה, הוודיע ולפרסם גדולת קדושת מעלת רבינו זצ"ל, וגדולת קדושת מעלת מאמרי תורתו הקדושים ושיחותיו וסיפורי מעשיותיו וכל ענייניו. הוודיע לבני האדם גבורותיו, להפיץ מעיינותיו חוצה"ה" (הקדמת 'עלים לתרופה').

רק הקב"ה יכול להכניע את עמלק!

ויחלוש יהושע את עמלק ואת עמו לפי תרוב

והביא רש"י דברי חז"ל: "ויחלוש יהושע - חתך ראשי גיבוריו ולא השאיר אלא חלשים שבהם, ולא הרגם כולם. מכאן אנו למדים שעשו ע"פ הדיבור של שכניה".

והדבר תמוה מאד:

מדוע אכן לא נצטווה להרוג את כל זרע עמלק, ומדוע השאיר את החלשים שבהם?

על כך עונה מוהר"ג:

"לפעמים, אף על פי שהצדיק הוא בעל כח גדול. ויש לו כח לעמוד כנגד איזה סטרא אחרא וקליפה גדולה, אבל אף על פי כן לפעמים מתגברת סטרא אחרא וקליפה גדולה כל כך, שאין בכוחו לעמוד כנגדה. ועיקר כלל כל הסטרא אחרא זוהמת הנחש הוא עמלק, שכולל כל הסטרא אחרא, וכל הקליפות וכל הגוים שיונקים ממנו, כמו שכתוב 'ראשית

קול קורא

בכ"ב בני קהילתנו "קרן אור" בארה"ק
בדבר פנוות "פנות לאביונים"

בקר 280
לבראשית בית אב

קשקוש המטבעות

משמרת לבני אדם, שחזנו צדקה
היא מרבה משועות:

גוים עמלק, שעמלק כלול מכולם וכולם יונקים ממנו. ועל כן ה' יתברך בעצמו צריך לחחם עמו, כמו שכתוב מלחמה לה' בעמלק מדר דר, ועל כן לא היה יכול אפילו משה רבינו להכניעו לגמרי. וכמו שכתוב 'ויחלוש יהושע את עמלק' וכו', שפירש רש"י שחתך ראשי גיבוריו ולא הרגו לגמרי... כי קליפת עמלק מגיע עד אין תכלית, ואין מי שיכול לעקרו לגמרי כי אם ה' יתברך בעת שיבוא משיח צדקנו. על כן הוכרח משה לחחם עמו בחכמה גדולה על פי הדיבור לחתוך רק ראשי גיבוריו ולא להכניעו לגמרי. ועל כן מלחמה לה' בעמלק מדר דר, כי ה' יתברך בעצמו כביכול, צריך לחחם עמו בכל דור ודור, כי אין מי שידע איך להתנהג עמו כי אם ה' יתברך בעצמו" (ליקוטי הלכות, ברכת הריח ד, ה).

קהילת הסידי ברסלב
מנהי"ק בית שמש מערי הפזיז

בנשיאות הגה"צ ר' יעקב מאיר שכטער שליט"א

זרימים האר"ז נזכרים ונעשים

הננו להודיע בזה לאברכי ובהודי קהילתנו בבית שמש סדרי הזמנים למשך ימי הפורים הבעל"ט

יום רביעי - ערב יום הקדוש	3:45
סדר ליטוד (לנחורים) במסגרת ישיבת "הדר קבלה סאברח"	5:15
תפילת מנחה, לאחר תפילת מנחה "תפילה לפורים"	6:10
תפילת מעריב וקריאת המגילה	
יום חמישי - יום הקדוש	
יצאם השדה - כל הפושט יד נתנון לו	3:30
תפילת שחרית כוונתין (ברכה) בבתי מדרשינו	5:00
לאחר התפילה יוצאים לעורך ליבת ישראל במצוות כל הפושט יד...	7:30
סעודת פורים ומשתה היון מתוך כסופין והתעוררות בריקודי עוז	9:30
בבית מדרשינו "אהל הדסה"	
בראשות המרא דאתרא רב דפוריאי דקהילתנו הק' שליט"א	12:30
ברכת המזון ולאחרי"כ תפילת מנחה ברוב עם	12:50
ביתו נוסעים בחזרה עם אוטובוס מאורג לקריה וסלונים	
והיי בעלות המנחה	5:00
משתה היון	
בבית מדרשינו "אהל הדסה"	
בראשות המרא דאתרא רב דפוריאי דקהילתנו הק' שליט"א	
משעה 5:00 עד 9:00 יהיה טנדר שישע הלך וחוור מסלונים ווקריה לקריה הר"א (פרטים בוא)	

הנהלה

קהילת הסידי ברסלב
מנהי"ק טישו הברה

בנשיאות הגה"צ ר' יעקב מאיר שכטער שליט"א

זרימים האר"ז נזכרים ונעשים

הננו להודיע בזה סדרי הזמנים למשך ימי הפורים הבעל"ט בהיכל הגדול דקהילתנו פעיה"ק ירושלים

יום חמישי - פורים דפרוים:	
סדר ליטוד (לנחורים) במסגרת ישיבת "הדר קבלה סאברח"	4:00
תפילת מנחה, לאחר תפילת מנחה תפילה לפורים	5:30
תפילת מעריב וקריאת המגילה	6:10
יום שישי - יום הקדוש	
יצאם השדה - כל הפושט יד נתנון לו	3:30
תפילת שחרית כוונתין (ברכה)	5:00
	9:30
סעודת פורים ומשתה היון מתוך כסופין והתעוררות בריקודי עוז	
בבית גינת ביתן המלך שע"י "אולמי אינוליבט"	
בראשות מודנו הגה"צ ר' יעקב מאיר שכטער שליט"א	
מתאספים כאיש אחד בלב אחד מתוך שמחת נפש דוממה	5:00
תפילת מנחה וקבלת שבת עם ריקודי שמחה	5:30
יום שבת קודש	
תפילת שחרית	6:45
סעודה שלישית ברוב עם	5:00
לאחר תפילת מעריב ויקודי קודש להמשיך שמחת הימים האלו לכל השנה	
"זהמלך מלכו של עולם אמר במשתה היון מה שאר"תך וינתן לך"	
הנהלה	

המלך מלכו של עולם אמר במשתה היון מה שאר"תך וינתן לך